Casa Zoikăi

PIESĂ ÎN PATRU ACTE Text definitiv

Personajele:

ZOIA DENISOVNA PELŢ, stăpâna apartamentului şi a atelierub MANIUŞKA, cameristă

ANISIM ZOTIKOVICI PORTUPEIA, preşedintele comitetului 1 Woc

PA VEI FEODOROVICI OBOLIANJNOV, conte

ALEXANDR TARASOVICI AMETISTOV, verişorul Zoiei

BORIS SEMIONOVICI GUS, director comercial

GANDZALIN 1

HERUVIM / chinezi

CROITOREASA

PRIMA DOAMNĂ

A DOUA DOAMNĂ

A TREIA DOAMNĂ

O LUCRĂTOARE

ALLA VADIMOVNA

MĂRIA NIKIFOROVNA

LIZANKA

MADAM IVANOVA

PRIMUL NECUNOSCUT

AL DOILEA NECUNOSCUT

AL TREILEA NECUNOSCUT

CORP DE MORT

HOBBER

Actul intu

ZOIA

MANIUŞKA

Se văd antreul, salonul şi dormitorul din apartamentul Zoiei. În *ferestre arde un apus de mai*. *Dincolo de ferestre, curtea unei clădiri enorme răsună ca o monstruoasă tabacheră muzicală*. *Gramofonul cântă*: *„Pe pământ, tot neamul omenesc/...”*; *cineva strigă*: *„Cumpărăm primusuri*!*”*, *altcineva*: *„Cuţite, foarfeci ascut*!*”*, *un al treilea*: *„Samovare sudăm*. *„*... *Gramofonul*: *„Se închină unui singur idol sfânt”*. *Din când* în *când, huruie tramvaiul*. *Rare claxoane de automobil*. *Un concert infernal*. *Apoi, când zgomotul se mai potoleşte, se aude o polcă veselă, cântată la armonică*.

(*îmbrăâându-se în faţa unui şifonier cu oglindă, fredonează polca*): Haide, haide, înger drag... Am hârtiuţa!... Am pus mâna pe ea!... Am hârtiuţa! (*apărând brusc*): Zoia Denisovna! Iar a venit Portupeia peste noi! ZOIA (*în şoaptă*): Fă-i vânt, fă-i vânt! Spune-i că nu sunt acasă!

MANIUŞKA S-a strecurat pe uşa de serviciu, blestematul... ZOIA Dă-l afară! Dă-l afară! Spune-i, că am plecat. (*Se ascunde în dulapul cu oglindă*)

PORTUPEIA (*apare brusc*): Zoia Denisovna, sunteţi acasă?

MANIUŞKA Nu e, doar vă spusei că nu-i. Şi-apoi frumos vă stă, tovarăşe Portupeia, să daţi buzna în dormitorul unei doamne?

PORTUPEIA Puterea sovietică nu preconizează dormitoare. Poate vrei şi tu un dormitor separat, ai? Când vine?

MANIUŞKA Eu de unde să ştiu? Că doar nu-mi dă mie raportul.

PORTUPEIA O fi şters-o la ibovnicul ei.

MANIUŞKA Ce needucat eşti, tovarăşe Portupeia, despre cine vorbeşti aşa?

PORTUPEIA

MANIUŞKA PORTUPEIA

MANIUŞKA

PORTUPEIA ZOIA

MANIUŞKA ZOIA

PORTUPEIA

ZOIA

TUPEIA

ZOIA

PORTUPEIA ZOIA

PORTUPEIA

ZOIA

PORTUPEIA

ZOIA MANIUŞKA

ZOIA

MANIUŞKA

PORTUPEIA

MANIUŞKA

PORTUPEIA

Tu, Mario, să nu-mi faci pe proasta! Cunoaşteil noi bine afacerile voastre. Comitetul de bloc ve «totul ca-n palmă. Comitetul de bloc e ochiul cari veghează. Şi de dormit, dormim cu un singur ochb iar cu

celălalt vedem tot. De aia şi suntem pun Mai bine te-ai duce de aici, Anisim Zotikovicb de ce te-ai băgat în dormitor? Vezi că sunt cu servieta! Cu cine crezi că vorbeşti» Servieta asta e semn că pot pătrunde oriund «Sunt persoană oficială, inviolabilă. (*încearcă* să *îmbrăţişeze pe Maniuşka*.)

Lăsaţi că i-oi spune eu soţiei dumitale şi o să-M facă harcea-parcea persoana oficială! Stai, zvârlugă, că nu te mănânc! (*din dulap*): Portupeia, eşti un porc! Vai! (*Fuge*.)

(*ieşind din dulap*): Halal preşedinte de comitetl N-am ce zice!

Eu chiar credeam că aţi plecat de acasă. Ce-i veni să mintă? Da vicleană mai sunteţi, Zoia Denisovna...

Da şi dumneata, Portupeia! Ce poamă indiscretă poţi să fii. În primul rând, foloseşti vorbe necu-l viincioase. Ce înseamnă ibovnic? Vorbeşti de Pavel Feodorovici?

Eu sunt un om simplu. N-am umblat pe la universitate.

Păcat. În al doilea rând, eu nici nu sunt îmbrăcată! şi dumneata te fâţâi prin dormitorul meu. Iar lui al treilea rând, eu nu sunt acasă. Cum adică? Mi se pare cam ciudat. Pe scurt – ce vrei de la mine? Iar v-aţi gândi «să-mi băgaţi pe cineva în apartament? Bineînţeles. Doar sunteţi singură în şase camerel Cum adică singură, dar Maniuşka? Maniuşka-i fată în casă şi are cămăruţa ei de zece] metri lângă bucătărie. Maniuşka!

(*apare*): Ce-i, Zoia Denisovna? Cine eşti tu?

Nepoata dumneavoastră, Zoia Denisovna. Şi cum îi spui Zoiei Denisovna? *Ma tante*. Ah, scârbă mică!

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

I *Maniuşka o zbugheşte afară*.

Poţi să te duci, Maniuşka.

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA PORTUPEIA

ZOIA

PORTUPEIA ZOIA

PORTUPEIA ZOIA

Nu mai merge aşa, Zoia Denisovna. Ce mă tot fraieriţi! Maniuşka – nepoată!... Vă e nepoată, cum vă sunt eu mătuşă! Portupeia, eşti un mitocan! Şi prima cameră e tot goală! Pardon, e plecat în delegaţie. Ce-mi tot spuneţi poveşti, Zoia Denisovna! Nici nu mai e la Moscova! Să fim obiectivi, v-a plasat o hârtiuţă de la trustul de faianţă şi a şters-o din oraş. E o persoană mitică. Iar mie „din cauza dumneavoastră, adunarea generală mi-a servit nişte urale... n-am ştiut cum să-mi iau tălpăşiţa.

Ce mai vrea şi haita aia?

Despre cine vorbiţi?

Păi 1 despre adunarea voastră generală.

Ştiţi ceva, Zoia Denisovna, să fi fost altul în locul meu...

Păi tocmai asta-i nenorocirea, că nu altcineva, ci dumneata eşti în locul dumitale.

S-a hotărât să vă băgăm pe cineva, să vă restrângem, iar jumătate din adunare urlă să vă dăm de tot afară!

Pe mine? Afară? (*Face cu mina un gest obscen*.)

Asta ce vrea să însemne?

Exact ce se vede: ciuciu!

Ei bine! Uite, să crăp dacă nu vă bag mâine un muncitor! Să vedem dacão. să-i plimbaţi şi lui ciuciu pe la nas. Mii de scuze! (*Se îndreaptă spre uşă*.)

Portupeia, ia dă-mi te rog o mică informaţie. De ce în casa noastră, o comunitate tovărăşească, nu-i aşa, monsieur Gus-Bagajnîi ocupă singur cele opt camere de la mezanin?

Îmi pare rău, dar Gus are contract pentru apartament. El va încălzi toată casa.

Îngăduie-mi o întrebare indiscretă. Cât ţi-a dat dumitale personal ca să-i sufle locuinţa lui Firsov?

Uşurel, Zoia Denisovna – sunt o persoană cu funcţii de răspundere!

În buzunarul interior al vestei ai nişte bancnote.

Ssria VM, primul număr – 425900, controlează.

PORTUPEIA

ZOIA

PORTUPEIA

ZOIA

PORTUPEIA ZOIA

PORTUPEIA
ZOIA
PORTUPEIA
M „V? *ui cii3 U*
1., *HVI*.
.<*J*! *lili*
I: „*i*.
ZOIA
TTUPEIA ZOIA
PORTUPEIA ZOIA
PORTUPEIA ZOIA
PORTUPEIA
ZOIA
PORTUPEIA
(*se descheie*, *scoate banii*, *înlemneşte*) Ale-hop!
Dumneavoastră, Zoia Denisovna, sunteţi în relfH
cu necuratul, era observat eu asta mai demult.
Pauză.
Deci, Maniuşka şi persoana mitică rămân tă vigoare.

Pe conştiinţa mea, Zoia Denisovna, cu Maniuşka nu se mai poate. Toată casa ştie că e servitoare. Bine, hai să te cred. Mă autorestiing *cu* o persoană.

Dar cu celelalte camere, cum rămâne? Na, poftim!

(*citeşte*); Prin prezenta i se permite cetăţene Pelţ să deschidă o croitorie şi o şcoală model...] Oho-ho!... pentru cusut haine de lucru pentru soţiile de muncitori şi de funcţionari... spaţiul în plus... drace! Cine-a scos documentul ăsta?) Gus?

Ah, parcă ce mai contează! Uite ce-i, stimatej tovarăşe, copia acestei fiţuici o dai bandiţilor] dumitale, iar eu una – nu sunt acasă! Apăi sigur, cu hârtiuţa asta se mai simplific» situaţia!

Apropo, mi-au dat azi la Mur o hârtie de cinci! ruble, şi e falsă. Ia uită-te, doar te pricepi la bancnote.

Ce limbă veninoasă! (*Se uită*.) E bună hârtiafl iar eu te psigur că e falsă. Ia porcăria asta să arunc-o! Bine, o aruncăm.

Şi acum, drogul meu, marş! Trebuie să mă îmbrac.

(*plecând*): Numai să hotărâţi azi, cu cine vă auto-l restrângeţi, trec eu mai târziu.

Bine.

Undeva se aude un pian ţi o voce: *„Nu cânta, frumoast*-l *pentru mine / Cântecele* Georgiei *divine*...”

(*oprindu-se la uşă, înfundat şi tânguitor*): Aşada™ Gus dă el bănuţii, dar le şi notează seria?

Roman că de M.I. Glinka pe versuri de A.S. Puşi (n.t.).

ZOIA Păi dumneata ce credeai?...

Portupeia iese prin salon şi antreu şi în acelaşi timp apare Obolianinov. *Arată îngrozitor*...

OBOLIANINOV ZOIA

Zoia, pot să intru? (*îşi aruncă pălăria şi bastonul*.) Pavlik! Sigur că poţi. Ce-i, Pavlik, iarăşi...? OBOLIANINOV Nu mă pot lupta cu mine... Trimite după chinez... după chinez, te implor!... Bine, bine... (*Strigă*.) Maniuşka!

Apare Maniuşka.

Pavel Feodoroviei nu se simte bine, fugi repede la chinez!

Întuneric. *Apartamentul Zoiei dispare*.

Apare o cameră sordidă de subsol, slab luminată de o lampă cu gaz. *Rufe pe sfoară*. Gând 7. alin *stă aplecat deasupra unei* spirtiere *aprinse*. În *faţa lui* – H e nu v i m.

Tu eşti la tine un pungaş chinez, bandit! Vasele ai fulat, cocaina ai Mat, unde ai dispălut? Cum să cled la tine? Olecuţă taţi! Bandita eşti tu!

Pleacă imediat din spălătorie, tu hoţ! Te? Te eziţi? Goneşti pe salman chinez? Te? Mi-a fulat mătăsica pe Tvetnoi buleval, cocaina mi-a smulz un bandit, lecuţa să mă omoale, uite (*îi arată o cicatrice*). Ţi-am munţit şi tu mă goneşti. Te o să manânţe salman chinez la Moscova? Lău tovarăş! Tlebuieşti omolât.

CJANDZALIN Tu dacă ai să omoli, pe tine comunista poliţie te ia. Ai să vezi!

Pauză.

HERUVIM Te? îţi goneşti azutolul? Am să mă spânzul la

ZOIA

«AND Z ALIN

HERUVIM

«AND Z ALIN

HERUVIM

uşa ta!

GANDZALIN

HERUVIM GANDZALIN
HERUVIM GANDZALIN
HERUVIM GANDZALIN
Pauză. mai fuli?
Ai să mai zulesti
Nu! Nu!
Zi: zău!
Zău!
Mai zi zău încă!
Zău, zău, pe Dumnezeu!
Pune halatul, ai să munţeşti
HERUVIM GANDZALIN
MANIUŞKA
GANDZALIN
MANIUŞKA
GANDZALIN MANIUŞKA
GANDZALIN
MANIUŞKA
HERUVIM
GANDZALIN
MANIUŞKA GANDZALIN
HERUVIM GANDZALIN
MANIUŞKA GANDZALIN
MANIUŞKA GANDZALIN
MANIUŞKA GANDZALIN
MANIUŞKA
GANDZALIN
OBOLIANINOV HERUVIM
Sunt flămând, două dzile n-am mâncat, dai pâiniţe olecuţă!”
Ia pâiniţa din sac. n l”.
Bătăi la *uşă*.: ...;!
Ţine este, ţine, ţine? u / 1;
(*de după uşă*): Deschide; Gazolin, prietenii!
A-a, Maniuska! (*Deschide uşa*.)
(*intră*): De ce te-ncui? Halal spălătorie, poţi să baţi până crapi!
A, Maniuska, saliut, saliut!
Ei, Gazolin, hai la ai mei. Iar s-a îmbolnăvit
Oblianinov.

La mine nu poate să meldzi acum, dau la tine doctolia.

Nu, vino s-o dizolvi tu acolo, să nu mai zică ăia c-o faci prea diluată.

Te? Molfină?... i”.

Gandzalin spune ceva în chineză. Heruvim îi răspunde \ *chineză*.

Maniuska, meldze el, fața te debute.

Da știe?

Știe, nu te teme. (*Scoate din colț o cutiuță, i-o dă lui, Heruvim, îi vorbește în chinezește*.)

Te mă înveți. Hai, fatal

(*către Heruvim*): Poaltă-te mai bine, să adu-ți ținti luble. Fii atent.

Ce-l tot boscorodești? E blând ca un heruvimi

Te heluvim, un bandit!

Păi atunci la revedere, Gazolin!

La levedele, Maniuska! Când te măliți cu mine?

Ia te uită! Da' ce, ți-am făgăduit eu așa ceva?

A, Maniuska! Păi ține a spus?

Pupă-i mâna doamnei și nu te înghesui la gură!

Hai! (*Maniuska iese cu Heruvim*.)

Buna fata, Maniuska! Gustoasa fata, Maniuska t

(*Fredonează trist în chineză*.)

Beculețul și spirtiera se sting. Întuneric. *Spălătoria dispare*.

Apar dormitorul, salonul și antreul Zoiei. *În dormitor* – Obolianinov, Heruvim *și* Z o i a. *Obolianinov își* încheie *manșeta*, își *aranjează mâneca, învie*.

Cât ți se cuvine, dregă chinezule? Sapți Iubii.

ZOIA OBOLIANINOV

ZOIA

HERUVIM OBOLIANINOV

HERUVIM

OBOLIANINOV ZOIA

HERUVIM OBOLIANINOV

HERUVIM

ZOIA

OBOLIANINOV

HERUVIM ZOIA

HERUVIM

ZOIA
MANIUŞKA
HERUVIM
MANIUŞKA HERUVIM
MANIUŞKA HERUVIM
De ce şapte şi nu cinci? Tâlharilor!
Lasă Zoia, lasă! E un chinez destoinic! (*Se pipăie la buzunare*!)
Plătesc eu, Pavlik, stai! (*îi dă banii lui Heruvim*.)
Salumâna.
Uită-te, Zoia, cum zâmbeşte! E ca un heruvim!
Talentat chinez!...

Talent e olecuţă... (*Intim*.) Viei, să aduc la fiecale zi? Nu spune la Gandzalini... avem de toate – molfină, spilt... Viei te desenăm flumos?(*Îşi descoperă pieptul*, îşi *arată tatuajul – dragonul prinde viaţă, straniu şi înfricoşător*.)

Nemaipomenit! Zoika, uită-te!
Ce îngrozitor! Singur l-ai făcut?
Singura. La Sanhai făcut.

Ascultă, heruvimul meu, poţi veni la noi în fiecare zi? Sunt bolnav, trebuie să mă tratez cu morfină.

Tu ai să pregăteşti soluţia, s-a făcut?
S-a făcut!
Pavlik, fii atent, dacă-i un vagabond...

Nu, nu se poate!... îi stă scris pe faţă că-i un virtuos reprezentant al Chinei. Eşti cumva membru de partid, ia zi, chinezule?

Noi spălam lufe.

Rufe? Vino peste o oră să ne înţelegem, ai să calci la mine la atelier.

Bine...
Maniuska, condu-l pe chinez!
(*apare*): Poftiţi! (*Iese cu Heruvim în antreu*.)
Obolianinov dă la o parte perdeaua spre dormitor: *deasupra Moscovei s-a lăsat înserarea*. *Se aprind primele lumini*.
Zgomotul e mai înăbuşit. *Un glas începe din nou romanţa*:
*„Ele îmi amintesc...” * şi se stinge*.

(*în antreu*): La levedele, Maniuska, eu vin peste o olă. Eu, Maniuska, am să vin la fiecale zi, m-a luat Oboiian în sluzbă. În ce slujbă?

Am să aduc doctolii. Salută-mă, Maniuska! Altă dată.i. Poftiţi. (*Deschide uşa*.) (*misterios*): Când voi fi bogat, ai să mă saluţi? Bogat, flumos…

— Vezi nota de la p. 88.

MANIUŞKA Du-te, du-te cu Dumnezeu…

Heruvim iese.

OBOLIANINOV ZOIA

OBOLIANINOV

ZOIA OBOLIANINOV

ZOIA OBOLIANINOV

ZOIA OBOLIANINOV

ZOIA

OBOLIANINOV

ZOIA

OBOLIANINOV

ZOIA

MANIUŞKA

OBOLIANINOV

Ce tip original!

(*la fereastra din dormitor*): „E'e îmi amintesc.» Pavlik, am făcut rost de hârtiuţa aceea. (*Pauză*.) Conte, de ce nu-i răspunzi unei doamne? Iartă-mă, am căzut pe gânduri. Te rog să nu-mi mai spui conte.

De ce?

Vine azi la mine unul, în cizme de vânătoar J Zice: „Dumneavoastră sunteţi un fost conte…" Şi?

Şi aruncă mucul de ţigară pe jos… Când veneam spre tine am trecut cu tramvaiul pe lângă grădina zoolog că şi văd un anunţ: aici este expusă o fostă găină… îl întreb pe paznic: şi ce e ea acum? Acum e cocoş, îmi răspunde. Nu înţeleg nimic… Ah, Pavuk, Pa vi*… (*Pauză*.) Ei, Pavlik. hotăr răşte-te, eşti de acord… (*în şoaptă*.) *cu întreprin*derea?

Acum îmi e totuna… sunt de acord. Nu mai suport să văd foste găini! Trebuie să plecăm de aici cu orice preţ!

O, da! Te topeşti văzând cu ochii! Am să (e duc la Paris. Până la Crăciun vom avea un milion de franci, îţi garantez.

Dar cum o să ne strecurăm? Ne ajută Gus.

Fostul Gus*… Pare atotputernic! Mi-e sete, Zoiaţi nu ai cumva nişte bere?

Maniuşka!

Apare Maniuşka. Du-te şi cumpără nişte bere! Aduc numaidecât! (*O zbugheşte în sufragerie, acolo în antreu, îşi pune în grabă o broboadăşi le uitând să încuie uşa.*)

Mie mi s-a făcut deodată frică... tu nu te iernii te vor prinde?

ZOIA

— Gânsac; mahăr, şmecher (rus.).

Dacă acţionăm cu cap, nu ne prind. Hai, Pavlik" în camera persoanei mitică, nu vreau să discutăm aici problema asta.

Zoia iese cu Obolianinov prin salon şi închide uşa după ea. Vocile lor înăbuşite se aud dincolo de uşă. Undeva, în curte, o voce tâmpă şi subţire începe să cânte: „Era seară, era lună, / Ger, zăpadă peste tot. / Tinerel bătut de soartă..."

AMETISTOV (*intră în antreu; e trist*): Tremura, sărmanul, tot!(*Pune jos geamantanul înnoroiat, se uită în jur.*) *Ametistov poartă nişte pantaloni rupţi, un trenci slinos, şapcă, iar pe piept are o insignă.*

Ei, fir-ar să fie! Să te cari de la gara Kursk, patru verste, cu geamantanul, e şi asta o performanţă, trebuie să vă spun! Acum ar fi bună o bere! Of, soartă nenorocită, iar m-ai zvârlit la etajul patru! Oare ce-ai de gând să-mi oferi aici? (*Se uită pe uşa bucătăriei.*) Hei, tovarăşi, e cineva pe aici? Zoia Denisovna e acasă? Hm... (*Se uită în salon, aude vocea lui Obolianinov şi a Zoiei, se apropie să asculte.*) O-ho! Am picat la ţanc. MANIUŞKA (*cu sticlele de bere, intră în antreu*): Doamne-sfinte! Uitai să-nchid uşa!

Ametistov se *întoarce* în *antreu*.

Ce-nseamnă asta? Ce doriţi? Pardon, pardon! Nu vă neliniştiţi, tovarăşă! Bere! Pică tocmai bine. De la gara Kursk visez la o bere!

Da' pe cine căutaţi?

Pe Zoia Denisovna. Cu cine am plăcerea să discut? Sunt nepoata Zoiei Denisovna. Îmi pare bine! Foarte bine! Nici n-am bănuit că Zoecika are o nepoată atât de drăguţă. Verişorul Zoiei Denisovna. (*Sărută mâna Maniuşkăi.*) (*dezorientată*): Zoia Denisovna! Zoia Denisovnal *Ametistov* dă *buzna* în *sufragerie* după *Maniuşka, cu geamantanul în mână. La strigătul Maniuşkăi intră* Zoia *şi* o b o 1 i-a n în o v.

Draga mea verişorică, *je vu saliu*! *Zoia înmărmureşte*.

Dar nu-mi faci cunoştinţă cu cetăţeanul, veri-şoară

AMETISTOV

MANIUŞKA AMETISTOV
MANIUŞKA AMETISTOV
MANIUŞKA
AM
ETISTOV
ZOIA AMBTISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
ZOIA
AMETISTOV
OBOLIANINOV ZOIA
ZOIA AMETISTOV
ZOIA AMETISTOV
ZOIA AMETISTOV
ZOIA AMETISTOV
AMETISTOV
ZOIA
AMETISTOV ZOIAJ
AMETISTOV

Tu... tu... tu... Pavel Feodorovici, acesta e val meti Ametistov...

Pardon, pardon... (Către *Obolianinov*.) puţin kovski, fără de partid, fost nobil. (*uimit*): îmi pare bine...

Dragă verişoară, îngăduie-mi să-ţi spun donj cuvinte *apari*!

Pavlik, iartă-mă, dar trebuie să schimb douj vorbe cu Alexandr Tarasovici... Pardon, pardon, Vasiţi Ivanovici... n-a trecut cine ştie ce timp şi mi-ai uitat numele, dragă veri-şorică! Ah, cât de amar îmi e să constat asta of-of-of!

Vă rog, vă rog... (*Dispare*.) Maniuşka, du-te şi toarnă-i nişte bere lui Pavel Feodorovici.

Maniuşka iese. *Pauză*.

Parc-ai fost executat la Baku?

Pardon, pardon, şi ce-i cu asta? Dacă am fost executat la Baku, acuma gata, nu mai pot nici să dau o fugă până la Moscova? M-au executat din greşeală, fără nicio vină.

Simt că ameţesc.

De bucurie?

Nu înţeleg nimic...

Păi am avut baftă cu amnistia din mai... Apropo, ce-i cu nepoata asta a ta?

Ce nepoată! E camerista mea, Maniuşka.

Aha, am înţeles, pentru păstrarea spaţiului locat™

(*Cu voce puternică*.) Maniuşka!

Maniuşka *apare dezorientată*.

Drăguţă! Adă-ncoace nişte bere, că mor! Şi ia zi»

ce nepoată eşti tu, fir-ai să fii! (*Maniuşka pleacă uimită*.) Iar eu i-am pupat mâna! Ce ruşine!]

Unde ai de gând să stai? Fii atent că ia Moscova e o mare criză de locuinţe.

Ştiu. Bineînţeles că la tine.

Şi dacă eu îţi spun că nu te pot primi?

Aha, aşa deci! Faci pe nebuna! Bine, fă tu, fă pe nebuna! îţi goneşti vărul care a venit pe jos de la gara Kursk? Goneşti un orfan, da? Goneşte-*

hai goneşte-l! Nu-i nimic, plec... (*îşi ia vahz*

şi nici măcar bere n-am să beau... Numai că o să-ţi pară rău, scumpa mea verişoară... ZOIA Aha, vrei să mă sperii? Ei bine, nu, asta n-o să-ţi meargă!

AMETISTOV De ce să te sperii? Sunt un om de treabă, un gentleman, (*în şoaptă*) şi să nu-mi spui pe nume de nu mă duc glonţ la G.P.U.* să informez ce fel de atelier vrei să organizezi tu aici. Eu, dragă Zoia Denisovna, am auzit tot! (*Se îndreaptă către uşă*.)

ZOIA Stai! Cum ai intrat fără să suni?

AMETISTOV Ei, hai să lăsăm... De altfel nici nu te-am îmbrăţişat, verişoară.

ZOIA (*Îl respinge*): O, soartă!

Maniuşka *intră*, *aducând o sticlă de bere şi un pahar*.

ZOIA Maniuşka, cum de n-ai încuiat uşa? Vai, Maniuşka!... Ei, lasă, nu-i nimic. Du-te şi cere-i scuze lui Pavel Feodorovici...

Maniuşka iese.

(*bea bere*): Uf, ce grozav! Aveţi o bere clasa-ntâi la Moscova! Văd c-ai reuşit să-ţi păstrezi căsuţa, bravo Zoia! O, soartă!... Se vede că trebuie să-mi port crucea.

mai departe!

Vrei să mă supăr şi să plec? Nu! Spune-mi în primul rând ce vrei? în primul rând vreau nişte pantaloni. Chiar n-ai pantaloni? Dar geamantanul? în geamantan am şase pachete de cărţi de joc şi o broşură *Există minuni*? Noroc cu minunile astea. De nu erau ele,

crăpăm de foame! Crezi că-i glumă să mergi cu trenul de marfă şi cu personalul de la Baku până la Moscova!... La Baku am luat şi eu de la secţia de cultură, drept amintire, înţelegi, o sută de broşuri: *Există minuni*? Le vindeam cu o rublă în tren... Şi există, Zoecica, dovadă, că iată, sunt aici!... Grozavă berei Tovarăşi, cumpăraţi o broşură!...

— Cărţile sunt măsluite? Drept cine mă luaţi, madam?

AMETISTOV

ZOIA

AMETISTOV ZOIA

AMETISTOV ZOIA

AMETISTOV

ZOIA

AMETISTOV

— Gosudarstvennoe politiceskoe upravlenie politică de stat (n.t.).

ZOIA Lasă. Ametistov! Pe unde te-ai vânturat şaji ani?

AMETISTOV Of, verişoară!... În anul 1919 am fost şefulsecţi artelor din Cernigov.

Zoia izbucneşte în Hs.

Au venit albii. Aşadar, roşiii mi-au dat, fireşte bani pentru evacuarea la Moscova, iar eu mă evacuez, cum ar veni, la albi, la Rostov, şi intru în slujba lor... Pe urmă primesc, fireşte, de la albi pentru evacuare, şi intru la roşii ca responsabil al unui grup de agitaţie. Roşiii mi-au dat iar pentru evacuare, eu m-am dus la albi, în Crimeea. Aici am fost simplu administrator la un restaurant din Sevastopol... am dat peste o gaşcă „J am jucat chemin-de-fer şi mi-au suflat cincizeci de mii într-o seară...

Ţi-au suflat? Ţie? înseamnă că erau specialişti de clasă!

Nişte harapi suspecţi, îţi spun eu, suspecţi... l-ai apoi, fireşte, din nou la roşii, şi m-am apucat de slalom pe pârtia puterii sovietice. La Stavropol – în echipa de pompieri, la Voronej – responsabil al secţiei de aprovizionare... în sfârşit, m-am eoni vins că n-am stofă de carierist şi am hotărât să avansez pe linie de partid. Şi ce mi-am zis, ia să stârpesc eu birocraţia, povestea asta cu stagii şi vechimi de tot felul. Şi tocmai se stinge la mine în cameră prietenul meu Cemodanov, Karl Petroviei, personalitate luminoasă, om de partid... La Voronej?

Nu, asta se întâmpla deja la Odesa. Mi-am zis atunci, ce pierde oare partidul? Moare unul, iar altul îi şi ia locul, intrând imediat în

rândurile sale. L-am bocit puţin pe defunct, i-am luat carnetul de partid – şi tule-o la Baku. M-am gândit că-i un loc bun, liniştit, poţi organiza un chemin-l de-fer... Mă prezint, aşa şi pe dincolo, zic, Cemoj danov, zic. Şi iată că se deschide uşa şi apa prietenul lui Cemodanov. Dau să fug – fias-total! El are nouarul, eu un vax... Mă reped se ferestre, ferestrele sunt la etajul întâi... Excelent!

Ghinion, ce mei! Când am spus cuvântul de inc iere la proces, mă crezi, nu numai publicul în

ZOIA AMETISTOV

ZOIA AMETISTOV

ZOIA AMETISTOV

lectual, profesorii, dar şi miliţienii boceau! Şi atunci m-au executat... Ce să-i faci! Trebuia să merg la Moscova. Vai, Zoika, te-ai abrutizat de tot în apartamentul tău! Te-ai rupt! Te-ai rupt de mase!

ZOIA în fine! Ai auzit totul? AMETISTOV Norocul, Zoecika, ce să-i faci?

ZOIA Te primesc. AMETISTOV Zoecika!

ZOIA Taci! îţi dau postul de administrator al întreprinderii, însă bagă de seamă, Ametistov, dacă-mi faci vreo figură, risc totul, dar de distrus tot te distrug! Fereşte-te, Ametistov, prea ai povestit multe despre tine! AMETISTOV Deci, povestea tristă a unui suflet pribeag i-am încredinţat-o unei vipere? *Mondio*! ZOIA Taci, cretinule! Unde e colierul, pe ca-e ai promis să-l predai chiar înainte de plecare? AMETISTOV Colier? A-a, stai... Unul cu briliante mici?

ZOIA Ah, ce canalie poţi să fii, canalie! AMETISTOV Mersi, madam! Ca să vezi cum îşi primeşte Zoecika rudele!

ZOIA Acte ai?

AMETISTOV Am buzunarul plin de acte, problema e, care dintre aceste acte este, ca să zic aşa, mai proaspăt... (*Scoate un portofel.*) Karl Cemodanov – despre ăsta nici nu poate fi vorba! Siguradze Anton – nu, nici ăsta nu merge. ZOIA E absolut îngrozitor, pe cuvânt. Doar erai Putnikovski!

AMETISTOV Nu, Zoecika, am greşit. La Moscova Putnikovski e absolut exclus. Cred că cel mai bun ar fi propriul meu nume. L-or fi uitat pe aicea în opt ani. Na, trece-l pe Ametistov! Stai, aici, la serviciul militar, am avut şi o hernie... (*Scoate o hârtie.*) ZOIA (*ia din dulap nişte pantaloni superbi*): Pune-ţi pantalonii. AMETISTOV Dumnezeu să-ţi binecuvânteze inimioara ta cea bună! întoarce-te, surioară!

ZOIA Ce să zic, nu mai pot de curiozitate! Să faci bine, să dai pantalonii înapoi, sunt ai lui Pavel Feodorovici. AMETISTOV Consort morganatic?

ZOIA Să te porţi politicos cu el. e soţul meu!

AMETISTOV Cum zici că-i spune? 97

— Teatru Mihail Bulgakov

ZOI A AMETISTOV

ZOIA

ZOIA AMETISTOV

OBOLIANINOV ZOIA

OBOLIANINOV AMETISTOV

OBOLIANINOV AMETISTOV

OBOLIANINOV

AMETISTOV OBOLIANINOV

AMETISTOV

Obolianinov.

Contele? Bravo!… Te felicit, surioară! Deşi, probabil, nu mai are para chioară. După mutră pare contrarevoluţionar… (*Iese de după paravan*, *admiră pantalonii de pe el*.) Umani pantalonaşi! în nişte pantalonaşi ca ăştia te simţi imediat pe altă platformă…

Descurcă-te singur cu numele… mă pui într-situaţie penibilă. Pavlik!

Intră Obolianinov.

Iartă-mă, Pavlik, am avut de lămurit o treabă. Ne-am lăsat furaţi de amintirile copilăriei… doar am crescut împreună cu Zoecika. Adineaori aproape că mă apucase plânsul… vă uitaţi la pantaloni… pardon, pardon, m-au jefuit pe drum… La Taganrog mi-au şparlit al doilea geamantan, a fost de-a dreptul grotesc! Cred că n-o să vă supăraţi? între nobili nu se dă importanţă unor asemenea fleacuri… Vă rog, vă rog, îmi pare bine… Uite, Pavlik, Alexandr Tarasovici va lucra la noi ca administrator. N-ai nimic împotrivă? Doamne fereşte, îmi pare foarte bine… dacă tu îl recomanzi pe Vasilii Ivanovici… Pardon, pardon, pe Alexandr Tarasovici… Sunteţi mirat? Acesta e numele meu de actor, numele complet de actor e – Vasili Ivanovici Putni-kovski, iar în viaţă – Alexandr Tarasovici Ametistov. Familie cunoscută, mulţi purtători ai acestui nume au fost executaţi de bolşevici… un adevărat roman! O să plângeţi în hohote când am să vi-l povestesc… îmi pare foarte bine. De unde sosiţi? Eu? De unde sosesc eu? Pe mine mă întrebaţi? în

momentul de faţă, vin din Saratov. Un adevărat roman, o să plângeţi în hohote... Permiteţi-mă să vă întreb: sunteţi cumva membru de partid?

Chel chestion? Se poate?

Aveaţi pe piept... un soi de... probabil că mi s-a părut.

A. nu, nu, asta era pentru drum. Ştiţi, e necesară pentru tren, să-ţi iei peste rând tichet de loc, una, alta...

MANIUŞKA ZOIA

PORTUPEIA ZOIA

PORTUPEIA AMETISTOV

PORTUPEIA AMETISTOV PORTUPEIA AMETISTOV

PORTUPEIA AMETISTOV

PORTUPEIA

AMETISTOV

PORTUPEIA AMETISTOV

OBOLIANINOV ZOIA

AMETISTOV

(*intrând*): A venit Portupeia. Cheamă-l aici (*Către Ametistov*.) Fii atent, e preşedintele comitetului de bloc. Bună seara, Zoia Denisovna, vă salut cetăţene Obolianinov. Ei, v-aţi gândit, Zoia Denisovna? Da, Uite actele. Trece-l pe Alexandr Tarasovici Ametistov, acum a sosit. Va fi administratorul atelierului.

Aha, deci v-aţi gândit să vă angajaţi? Sigur, sigur... Un păhărel de bere, stimate tovarăşe?

Mersi. Nu vă refuz. E tare cald, ştiţi, iar eu, tot timpul în picioare...

Da, e g vreme... Mare mai e casa asta a dumneavoastră, dragă tovarăşe... de-a dreptul uriaşă... Ce să mai vorbim, e pur şi simplu un chin! La serviciul militar aveţi o hernie? Chiar aşa (*îi dă hârtia*.) Sunteţi membru de partid, tovarăşe?

Sunt simpatizant.

A, îmi pare bine! (*îşi pune insigna*.) Eu sunt un fost membru de partid. (*încet, către Obolianinov*.) *Devan le jan*... hocus-pocus...

Şi de ce aţi ieşit?

Mici disensiuni fracţionare... Nu sunt de acord cu o serie de lucruri... M-am uitat în jur şi ce văd – nu, nu merge treaba! Atunci le-am spus-o drept în faţă...

Drept în faţă?

Da, păi ce-aveam de pierdut în afară de lanţuri? Am jucat, la un

moment dat, un rol colosal... Nu, zic, asta nu-i o treabă bună! în primul rând, am deviat. În al doilea rând, ne-am pierdut puritatea liniei. Am pierdut tradiţia! Aşa deci, zic ei? Păi când te-om... De, oameni înfierbântaţi! în sănătatea dumneavoastră! E genial, jur!

(*încet*): O canalie! Hai, ajunge cu politica! Tovarăşe Portupeia, de mâine încep treaba.

Deci începem! Pentru succesul atelierului şi pentru sănătatea responsabilei – Zoia Denisovna, tovarăşa Pelţ! Ura! (*Bea bere*.) Iar acum în sănătatea stimatului nostru preşedinte al comitetului de bloc, a simpatizantului... (*Încet*.) Cum zj că-l cheamă?

ZOIA (*încet*): Anisim Zotikovici Portupeia. AMBTISTOV Aşa ziceam şi eu; Anisim Zotikovici Portupeij Ura!

În curte cineva zdrăngăne la o pianină, nişte băieţi în, să cânte: „*Mulţi ani trăiască*. –”.

AMETISTOV Chiar aşa! Trăiască! Trăiască!

CORTINA

Salonul din locuinţa Zoiei e transformat în atelier. *Manechine cu feţe de păpuşi, valuri de stofe*. Lucrătoarea *ţăcăne* la *maşină*, Croitoreasa, cu *centimetrul atârnat pe umăr*, *priveşte*. Trei doamne.

PRIMA DOAMNĂ

A nu, draga mea!... Tot clinul trebuie scos, scos, altfel se creează impresia că îmi lipsesc două coaste! Pentru Dumnezeu, scoate-l, scoate-l!...

CROITOREASA Bine.

A DOUA DOAMNĂ

(*trăncănind fără încetare către a treia*): Şi închipuiţi-vă ce spune: în primul rând, madam, trebuie să vă tundeţi. Eu, desigur, fug imediat în bulevardul Ku/neţki, la Jean, mă tund, alerg la ea, ea îmi pune *sparterie-ul* şi, imaginează-ţi: figura mea ia pe loc forma unui ceaun!

A TREIA DOAMNĂ

Hi-hi-hi!

A DOUA DOAMNĂ

Ah, drăguţă, dumitale ţi se pare caraghios!...

PRIMA DOAMNĂ

Face cute, dragă, face cute!

CROITOREASA Nicidecum, madam.

A DOUA DOAMNĂ

Şi câtă impertinenţă – îmi zice ca, vezi Doamne, am pometţii prea laţi!

Se aude soneria.

AMETISTOV (*intrând în fugă*): Pardon, pardon, nu mă uit... A DOUA DOAMNĂ

Monsieur Ametistov, spuneţi-mi, cum vi se pare am eu pometţii prea laţi?

Io.

AMETISTOV Dumneavoastră? *Kieske vu dit, madam*? Aş zfl chiar că n-aveţi deloc pometţi. (*Dispare*.) PRIMA DOAMNĂ

Ăsta cine mai e?

CROITOREASA Administratorul şef al şcolii. PRIMA DOAMNĂ

Bine pusă la punct afacerea... AMETISTOV (*întorcându-se*): Pardon, pardon, nu mă uit...

Mantoul dumneavoastră e încântător! A DOUA DOAMNĂ

Da' de unde! Aşa să fie fundul meu? AMETISTOV Este un fund absolut perfect, doamnă.

Soneria.

(*aparte*) Ah, plesnire-ai! Pardon, pardon! (*Iese valvârtej*.) PRIMA DOAMNĂ

(*îşi scoate, mantoul*): Deci, până vineri? CROITOREASA E'imposibil, madam, Varvara Nikoaaevna nu va avea timp. PRIMA DOAMNĂ

Ah, asta-i de-a dreptul îngrozitor! Dar până sâmbătă?

CROITOREASA Până miercuri, madam. PRIMA DOAMNĂ

La revedere. (*Iese*.)

Lucrătoarea îi dă un pachet celei de a doua doamne. 1

A DOUA DOAMNĂ

Vă mulţumesc. AMETISTOV (*intrând vijelios*): *Orevuar, madam*!

Soneria.

(*aparte*): Da ce Dumnezeu se întâmplă? Pardon, pardon... (*Iese vdvârtej*.)

A doua doamnă pleacă.

LUCRĂTOAREA

(*împachetează ceva în hârtie, îi dă pachetul celei de& treia doamne*): Asta-i funda dumneavoastră»

A TREIA DOAMNĂ

Mersi. (*Iese*.)

CROITOREASA (*se aşază frântă de oboseală*): Uff!...
AMETISTOV Ei, dragi tovarăşi, închidem prăvălioara! Ajun»
Lucrătoarea şi croitoreasa se pregătesc de plecare. 102
AMETISTOV
LUCRĂTOAREA
AMETISTOV
AMETISTOV
ZOIA AMETISTOV
ZOIA
AMETISTOV ZOIA
AMETISTOV
MANIUŞKA
AMETISTOV ZOIA
ALLA ZOIA

Odihniţi-vă, tovarăşi, conform codului muncii... Mergeţi pe Dealul Vorobiov, e o toamnă de aur, frunzele...

Ce frunze, Alexandr Tarasovici! Numai de ne-am vedea odată în pat!

Ah, cât de bine vă înţeleg! Nici eu nu visez altceva decât să mă culc! Să citesc câte ceva din istoria filosofiei materialiste şi să adorm! Nu trebuie să faceţi ordine, tovarăşe, aranjează tovarăşa Mani uşka totul.

Lucrătoarea şi croitoreasa pleacă.

M-au dat gata blestematele! Nu mai văd decât funde şi funduri înaintea ochilor. (*Scoate o sticlă de coniac şi un păhărel, bea*.) Ptiu, fir-ar să fie!

Intră Z o i a.

Ei, Zoecika, directoare dragă, uite ce-i: o urgentezi pe Alia Vadimovna? N-o să ţină...

Pardon, pardon... ascultă-mă pe mine. Cât îţi datorează? Trei mii.

Deci tu ai toate atuurile, nu? O să plătească.

Nu va plăti, ascultă-mă pe mine, are ochii nesolvabili. După ochi se vede întotdeauna dacă omul are sau nu bani. Judec după mine: când sunt lefter sunt îngândurat, mă năpădesc întrebările, mă atrage socialismul. Muierea e frământată de gânduri ţi-o spun eu, are neapărată nevoie de bani, iar bani – ioc! Şi ce exemplar, ar fi un giuvaier pentru casa noastră! Ascultă-l pe Ametistov! Ametistov e un

om mare!

Soneria.

Pe cine-o mai aduce dracu'?!

Alia Vadimovna întreabă dacă puteţi s-o primiţi.

A picat la ţanc! N-o scăpa din mâini!

Bine, nu te agita! (*Către Maniuşka*.) Pofteşte-o aici.

(*intră*): Bună ziua, Zoia Denisovna! Bine-aţi Arenit, Alia Vadimovna.

AMETISTOV Sărut mânuşiţele, adorată Alia Vadirtiovna! *AM* Alia Vadimovna, când o să vedeţi modelele pe care le-am primit azi de la Paris o să vă aruncab rochia pe fereastră! Vă dau cuvântul meu de fol cuirasier.

Aţi fost cuirasier?

Mezui. Fug, vă părăsesc. (*Dispare. făcânduM Zoiei cu ochiul*.)

Minunat administrator aveţi, Zoia DenisovoM Spuneţi-mi, chiar a fost cuirasier? Din păcate, nu pot să vă spun cu siguranţă** Luaţi loc, Alia Vadimovna.

Zoia Denisovna, am venit la dumneavoastră fi o chestiune serioasă. Vă ascult.

Ah, cât e de neplăcut!... Astăzi trebuia se va plăt tesc... mi-e foarte jenă, Zoia Denisovna. dar... finanţele mele sunt în ultima vreme la pământ... sunt nevoită să vă cer o amânare... (*Pauză*.) Mă omeraţi cu tăcerea dumneavoastră. Zoia Deni-l sovna!

Ce pot să spun. AUA Vadimovna? (*Pauză*.) La revedere, Zoia Denisovna, aveţi, fireşte! dreptate... Asta e, voi face totul ca să găseM nişte bani şi mă voi achita... La revedere, Zoia Denisovna. Numai bine, Atia Vadimovna.

ALLA AMETISTOV

ALLA ZOIA ALLA

ZOIA ALLA

ZOIA

ALLA

ZOIA

ZOIA ALLA

ZOIA

Alia se îndreaptă spre uşă.

Atât de prost stau treburile?

Zoia Denisovna, vă sunt datoare, car asta nu vă dă dreptul să-mi

vorbiţi cu acest ton…

Ei nu, Aliocika, aşa nu merge! Tocmai despre ton e vorba! Nu contează cine şi cui îi este dat-o™ Dacă aţi fi venit la mine şi aţi fi spus aşa. simpijM treburile mele merg mizerabil – ne-am fi gândi «împreună ce-i de făcut… Dar dumneavoastră jfl intrat la mine ca o statuie… Dumneavoastră! adică, sunteţi o doamnă din lumea bună, iar eu – *o*\ biată croitoreasă… Iar dacă-i aşa, ce vreţi de lafl croitoreasă?

ALLA Zoia Denisovna, vi s-a părut, pe cuvântul metib Adevărul e că sunt atât de deprimată de datolH mea, că nu ştiu cum să vă privesc în ochi.

ZOIA Haideţi să lăsăm datoria asta! Deci, staţi prost cu banii? Spuneţi-mi simplu şi prieteneşte! De cât aveţi nevoie?

ALLA De mult. Atât de mult că-mi îngheaţă şi sângele-n vine.

ZOIA Dar pentru ce?

Pauză.

ALLA Vreau să plec în străinătate. ZOIA înţeleg. Deci aici s-au cam dus toate dracului. ALLA Da, s-au dus dracului. ZOIA Dar el… Nu vreau să ştiu cine e el, n-am nevoie de numele lui… Pe scurt, el n-are bani să vă aranjeze mai bine aici? ALLA De când mi-a murit soţul, n-am pe nimeni, Zoia

Denisovna. ZOIA Aoleu!… ALLA Zău. ZOIA Şi n-aţi izbutit să plecaţi atunci, cu trei luni în urmă? ALLA N-am izbutit.

ZOIA Promit să aranjez eu treaba asta. ALLA Dacă o veţi face mă veţi obliga pe toată viaţa. ZOIA Liniştiţi-vă, tovarăşă!… Cât despre bani, dacă vreţi, vă voi da posibilitatea să câştigaţi atât cât să vă plătiţi şi datoriile. ALLA Zoecika, în Moscova n-am posibilitatea să câştig.

Adică, vreau să zic, să fac ceva cât de cât acceptabil.

ZOIA De ce? La mine în atelier e o muncă acceptabilă. Veniţi să lucraţi aici ca manechin. Sunteţi invitata mea.

ALLA Dar Zoecika, pentru asta se plătesc nişte sume infime!

ZOIA Sume infime! Asta-i o noţiune relativă… Eu vă propun un salariu de o mie de ruble pe lună, vă anulez datoria şi, în afară de asta, am să vă ajut să plecaţi. Cursurile la şcoală sunt numai seara, o dată la două zile. Ei?

Pauză.

ALLA Odată la două zile? Seara?… (*A înţeles*.) Glumiţi!

ZOIA Până la Crăciun nu mai sunt decât patru luni.

Peste patru luni sunteţi liberă, cu datoriile plătite, şi nimeni

auziţi? nimeni! – nu va afla vrH dată că Alia a lucrat ca manechin. La primăv-M veţi vedea Marile Bulevarde.

Undeva, dincolo de fereastră, o voce acompaniată de />jH

cântă înăbuşit: „*Vom părăsi ţinutul* în *care am sufjU*

atât...”

(*în şoaptă*.) Iar la Paris, omul iubit... ALLA Da... ZOIA La primăvară veţi ieşi cu el la braţ, şi el nu va şti niciodată... ALLA Ăsta da, atelier! Ăsta da, atelier! Cursuri numai seara... Ştiţi cine sunteţi dumneavoastră. Zoika?

Sunteţi dracul în persoană. Şi n-o să i-o spuneţi nimănui, niciodată? ZOIA Jur!

Pauză.

ALLA ZOIA

AMETISTOV

ZOIA

AMETISTOV

ZOIA

AMETISTOV

ZOIA

AMETISTOV

Hai, ca în viitoare, cu capul în jos! *Aliezi*... De acord! Vin peste trei zile. Hop! (*Desfacelarg dulapul. Înăuntru, toalete pariziene strălucesc într-o lumină orbitoare*.) Alegeţi-o pe oricare vreţi – e cadoul meu.

Beznă. *Zoia şi Alia dispar în ea*. *Apoi apare o lampă aprinsă*. *S-a înserat*. *Lângă lampă* – Ametistov *şi*

Zoia.

Ai văzut ce înseamnă Alexandr Ametistov? Doar ţi-am spus!

Nu eşti prost, Alexandr Ametistov.

Zoecika, să nu uiţi că jumătate din bogăţia ta e făcută cu mâinile mele! N-ai să-l părăseşti pe verişorul tău? Mă iei cu tine? Da? Ah, Nisa, Nisa, când te voi vedea! Coasta de Azur, şi eu pe malul mării, în pantaloni albi!

Un lucru te rog, nu mai vorbi franţuzeşte! Măcar faţă de Alia să nu vorbeşti. Nu vezi cum se holbează la tine?

Cum adică? Insinuezi c-aş vorbi prost? Nu prost, catastrofal! Asta-i impertinenţă, Zoia, *parol avonerl* zece ani joc chemin-de-fer şi ei cică-aş vorbi prij franţuzeşte!

ZOIA AMETISTOV
ZOIA AMETISTOV
MANIUŞKA
AMETISTOV
MANIUŞKA AMETISTOV
OBOLIANINOV
AMETISTOV
OBOLIANINOV
AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV
AMETISTOV OBOLIANINOV
AMETISTOV OBOLIANINOV

Şi încă ceva. De ce minţi în fiece minut? Ia zi, ce cuirasierul dracului eşti tu? Cine mai avea nevoie şi de asta?

N-ai plăcere mai mare decât să-i spui omului porcării. Dac-ar fi după mine, numai pentru caracterul tău şi te-aş trimite la ocnă. Lasă trăncăneala! Nu uita că trebuie să vină Gus. Mă duc să mă schimb. (*Iese*.) Gus! Şi de ce taci? (*Intră în panică*) Gus! Gus! Şi unde-i cuibul ăla de rândunică, imperiu ceresc?! Maniuşka, nepoţico! (*apare*): Iată-mă-s!

Pot să aflu ce tot învâvteşti pe acolo? Te pomeneşti că vrei să mut eu totul? Spălam vasele! Le speli mai târziu. Ajută-mă!

Încep să facă ordine prin casă, aprind *luminile*. *Intră* Obolianinov. *E în frac*.

Bună seara.

Maestre, respectele mele!

Iertaţi-mă, de mult am vrut să vă rog: n-aţi putea să-mi declinaţi numele în întregime?

De ce v-aţi supărat? Ce tip ciudat sunteţi! Între oamenii de lume… Şi ce-i rău în cuvântul „maestro”?

Acest cuvânt neobişnuit mă zgârie pur şi simplu la ureche. Ca şi cuvântul tovarăş.

Pardon, pardon! E o mare diferenţă. À-propos de diferenţă, n-aveţi o ţigară?

Vă rog.

Mersi bocu. (*Uitându-se* în *jur*). *Vuala*! Un adevărat rai!

înveseliţi-vă odată, conte! Ce staţi ca o matracucă!

Ce-i aia „matracucă”?

Aoleu că mohorât mai sunteţi! Cum vi se pare locuinţa?

E foarte plăcută. Seamănă întrucâtva cu fosta mea casă.

Arăta bine?

Foarte bine, numai că mi-au luat-o!

Cum se poate!

Au venit unii cu nişte bărbi roşcate şi m-au zvârlit în stradă...

AMETISTOV Cine ar fi crezut!... Ei poftim! Ce poveste trist ZOIA (*intră*): Pavlik! Bună seara, dragul meu! Haij camera mea!

Iese împreună *cu Obolianinov*.

Semnal de sonerie: *de trei ori lung*. *de două ori scurt*.

AMETISTOV Uite că vine! Lua-l-ar dracu’!

Maniuşka iese în fugă. *Peste câtva timp intră* H e nu v i m.

AMETISTOV Pe unde mi-ai umblat? HERUVIM Io olecuţă călcat fuste. AMETISTOV Lua-te-ar muma pădurii cu fustele tale. Ai adus cocaină? HERUVIM Da. AMETISTOV Hai dă-o-ncoace! Ia ascultă tu, Io-Beau-Ceaij uită-te în ochii mei! HERUVIM Ma uit în ochii tăi. AMETISTOV Răspunde-mi cinstit: ai adăugat aspirină?

HERUVIM Niu. niu! AMETISTOV Oh, te ştiu eu, banditule! Lasă că dac-ai adăugat, o să te bată Dumnezeu! HERUVIM Olecuţă bate.

AMETISTOV Ba nu olecuţă, ci o să te trăsnească de-a bineleal îţi dă una în ceafă şi ia-l pe chinez de unde nu-il să nu mai pui aspirină în cocaină!... Ba nu, să ştii că e bună cocaina.

Heruvim îşi pune o bluză şi o şepcuţă chinezească.

AMETISTOV Ei, acum e cu totul altceva! Şi de ce dracii vă racleţi voi chinezii, în cap? Altul ar fi preţul, dac-aţi avea codiţă!

Sonerie-semnal. Intră Maria N *i* k i f o r o v n-a.

MĂRIA NIKIFOROVNA

Bună seara, Alexandr Tarasorici! Bună seara]

Heruvimaşule! AMETISTOV Mergeţi să vă îmbrăcaţi, Maria Nikiforovna;

târziu. Vom prezenta modele noi. MĂRIA NIKIFOROVNA

Au sosit? Ah, ce bine! (*Iese în fugă*.)

Heruvim a aprins un felinar chinezesc în nişă, *arde denii* umplând *camera* cu *rotocoale* de *fum*.

AMETISTOV Nu exagera. 108

HERUVIM N-am să exagelez... (*Iese*.)

Sonerie-semnal. *Intră* Lizanka.

LIZANKA Respectele mele administratorului acestei mănăstiri! AMETISTOV *Bon suar*…

Lizanka iese.

Sonerie-semnal. *Cină o aude, Ametistov se repede la oglindă, se dichiseşte*. Intră *madam* I v a n o v a. *O femeie arogantă, foarte frumoasă*.

AMETISTOV Bună seara, madam Ivanova! MADAM IVANOVA

Daţi-mi o ţigară. AMETISTOV Maniuşka! O ţigară!

Maniuşka *intră în fugă, îi oferă ţigări doamnei Ivanova*.

Pauză.

AMETISTOV E frig afară? MADAM IVANOVA

Nu.

AMETISTOV Avem o surpriză: au sosit modelele de la Paris. MADAM IVANOVA

Asta-i bine.

AMETISTOV O minunăţie! MADAM IVANOVA

Îhâm.

AMETISTOV Aţi venit cu tramvaiul? MADAM IVANOVA Da.

AMETISTOV Şi pesemne că era multă lume în tramvai… MADAM IVANOVA Da.

Pauză.

AMETISTOV Vi s-a stins… un chibriţel… MADAM IVANOVA

Mulţumesc. (*Iese*.)

AMETISTOV (către *Maniuşka*): Asta da femeie, zău! Poţi trăi o viaţă cu ea şi tot nu te plictiseşti! Nu ca tine – trăncăneşti, trăncăneşti, fără-ncetare… *Soneria* sună *insistent*.

El e! Recunosc felul de a suna al directorului comercial! Sună superb! Deschide! apoi fugi şi te schimbă. Mă ajută Heruvim.

HERUVIM

MANIUŞKA

AMETISTOV

ZOIA

GUS ZOIA

GUS ZOIA

GUS ZOIA

GUS

ZOIA

GUS
ZOIA
GUS
ZOIA
GUS ZOIA
GUS
ZOIA
AMETTSTOV
GUS
AMETISTOV
GUS

(*trecând în fugă*): Vine Gus! Doamne Dumnezeule! Gus! (*Iese în fugă*.) Zoia! Gus! Primeşte-l, eu dispar! (*Dispare*.) (*în rochie de seară*): Ce bine-mi pare, dragă Borij Semionovici!

Bună seara, Zoia Denisovna, bună seara! Luaţi loc aici, aici e mai plăcut... Vai-vai. ce om rău! Suntem doar vecini, vechi cunoştinţe, măcar odată să fi trecut... Credeţi-mă, mi-ar fi făcut plăcere, dar... Glumesc. Ştiu că nu vă vedeţi capul de treburi. Ce să mai vorbim, am ajuns să am şi insomnii. Sărăcuţul de dumneavoastră, v-aţi surmenaţi trebuie să vă distraţi.

De distracţie nici nu poate fi vorba. (*Se uită prin cameră*.) E foarte plăcut aici. Domniei voastre îşi datorează atelierul existenţa. Ei, astea-s fleacuri. Apropo de atelier. Într-un fel am venit la dumneavoastră cu afaceri. Dar asta rămâne între noi. Am nevoie de o toaletă pariziană. Ştiţi, ceva ultimul răcnet, de vreo treizeci de ruble. Înţeleg. Cadou? Rămâne între noi.

Ah, ce hoţoman. Sunteţi îndrăgostit. Hai, recunoaşteţi! Rămâne între noi.

Nu vă temeţi, n-am să-i spun soţiei. Ah, bărbaţii, bărbaţii! Ei bine, administratorul meu vă va prezenta modelele şi veţi alege tot ce vă place. Iar apoi vom cina. Astăzi sunteţi al meu şi n-am să vă las.

Mersi. Aveţi un administrator? Ia să-l vedem la faţă!

Îi veţi vedea imediat. (*Dispare*).

(*apare brusc, îmbrăcat în frac*): *Can on parv din soleif, on vua se reion*, ceea ce în traducere înl seamănă: Când vorbeşti despre soare, îi şi vezi razele.

Mie-mi 2. iceţi de raze?

Dumneavoastră, mult stimate Boris SemioneviciJ Permiteţi-mi

să mă prezint – Ametistov! Gus.

METISTOV

GUS AMETISTOV

GUS AMETISTO!

GUS AMETISTOV

HERUVIM GUS

AMETISTOV

GUS

AMETISTOV

GUS AMETISTOV

GUS AMETISTOV

GUS AMETISTOV

GUS AMETISTOV

Doriţi să luaţi o toaletă drăguţă? V-aţi gândit foarte bine, mult stimate Boris Semionovici. Vă asigur că un sortiment atât de bogat nu veţi mai găsi nicăieri în Moscova. Heruvim!

Heruvim *apare*.

Ia staţi, păi ăsta-i un chinez! „””, „C

Chiar aşa, un chinez, cu binecuvântarea dumneavoastră! Nu-l băgaţi în seamă, prea stimate Boris Semionovici. Nu-i decât un fiu obişnuit al Imperiului ceresc. Se distinge printr-o singură calitate – e de-o cinste exemplară. Dar la ce vă trebuie chinezul? E bătrânul meu lacheu, prea scumpule Boris Semionovici. L-am adus din Şanhai, unde am călătorit mult, strângând materiale. Asta-i minunat. Materiale pentru ce? Pentru o mare lucrare etnografică, am să vă povestesc eu odată despre peregrinările mele, stimate Boris Semionovici. O să plângeţi în hohote. Heruvim, dă-ne ceva răcoritor. Acuşica. (*Disparеşi apare numaidecât cu şampanie*). Şampanie?! Excelent aţi organizat afacerea, cetă-ţene administrator.

Je pans! Lucrând la Paquen la Paris, îţi formezi nişte obiceiuri, nu?! Aţi lucrat la Paris?

Cinci ani, iubite Boris Semionovici! Heruvim, poţi pleca.

Ştiţi, dac-aş crede în viaţa de-apoi, aş jura că-i într-adevăr un heruvim.

Păi, privindu-l, cazi vrând-nevrând în misticism! În sănătatea dumneavoastră, mult stimate Boris Semionovici! Şi de asemenea în sănătatea trustului dumneavoastră de metale greu fuzibile! Ura! Ura! Ura! Nu, nu! Până la fund! Nu jigniţi firma! E foarte bine organizată

afacerea. *MU mersil* Aşadar, e blondă? Brunetă?

Cine?

Pardon, pardon... Acea stimată doamnă, căreia îi este destinată toaleta?

Rămâne între noi, e o şatenă.

Aveţi gust. Vă rog încă o cupă şi, de asemenea, v-aş ruga să vă sculaţi un pic. Acest sacou de

AMETISTOV

HERUVIM

AMETISTOV

seară parcă cere o şatenă. Aveţi un gust colis, tfons Semionovici! Heruvim!

Heruvim *apare*.

Cheamă-l pe maestru şi pe madmoa/el Liza. Acuşica. (*Dispare*.)

Ob olianinov *intră*, *se aşază la pian*.

Faceţi-vă comod, dragă Boris Semionovici. nişte migdale?(*Bătând din palme*.) *Atelie*! *Obolianinov începe să cânte*. *Cortina se ridică şi pe estrada luminată* apare Lizanka *într-o* toaletă *fastuoasă şi destul de sumară*. *Gus priveşte toate acestea cu mirare*, j

(*în şoaptă*): Să mă volatilizez? Volatilizează-te, Lizanka!

Cortina se închide.

Ce 7 iceţi, nepreţuite Boris Semionovici?

M-da...

Mai doriţi o cupă?

Sunteţi un administrator de-a dreptul fermecători

Da' de unde, Boris Semionovici, m-am şlefmt şi eu pe timpuri, m-am mai subţiat pe la curte...

Aţi fost la curte?...

Eh, Boris Semionovici! Am să vă dezvălui la un moment dat nişte secrete de o să vă apuce plânsul!...

Atelie!

Cortina se dă în lături şi pe estradă apare, într-o rochie foarte decoltată, Maria Nikiforovna. *Obolianinov, cântă*. Maria *Nikiforovna* se *mişcă* în *ritmul muzicii*, j

AMETISTOV Mai multă viaţă. (*Încet*): Valea! MARJA NIKIFOROVNA

(*încet*): Bădăranule! AMETISTOV *Vuzet trezemabl*!

Cortina se închide. *Atelie*!

Obolianinov cântă melodia populară Luna luminează. ijj
LIZANKA AMETISTOV
GUS AMETISTOV
GUS AMETISTOV
GUS AMETISTOV
estradă dansează
M'aniuşka *într-un cât se poate de decoltat*.
costum rusesc.
HERUVIM

(*scoate capul pe neaşteptate, spune în şoaptă A* Mamuska, uită la mine când dansezi, la câspet nf

MANIUŞKA (*în şoaptă*): Pleacă, drac gelos! – jgOLIANINOV (*brusc*): Eu cânt, camerista dansează pe scenă, ce se petrece aici?

AMETISTOV Ssst! (*în şoaptă*.) Maniuşka, şterge-o şi pune masa pentru cină. Hai, în doi timpi!

Cortina se închide.

GUS (*pe neaşteptate*): *Atelie*! AMETISTOV Absolut corect, Boris Semionovici. *Atelie*!

Cortina se deschide. *Obolianinov cântă un vals sentimental*.

„*Pe estradă* – madam Ivanova *într-un costum foarte decoltat, atât cât se poate admite pe o scenă*. *Arnetistov sare*

— *Pe estradă*, dansează *cu* madam *Ivanova*, îi *vorbeşte în şoaptă*.
AMETISTOV De fapt, sunt foarte nefericit, madam Ivanova…
visul meu e să plec cu femeia iubită la Nisa… MADAM IVANOVA
(*în şoaptă*): Flecarule!
Dansul se *termină*.

AMETISTOV Madmuazel, arătaţi-i lui *mosio* rochia… (*Dispare*.) *Madam Ivanova coboară de pe estradă ca o siluetă din ramă şi se întoarce în faţa lui Gus*.

GUS (*zăpăcit*): Vă sunt foarte recunoscător… din adâncul sufletului… MADAM IVANOVA

Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Sunteţi un insolent. GUS (*zăpăcit*): Cine v-a spus că mă uit la dumneavoastră? MADAM IVANOVA

Nu negaţi, sunteţi un insolent, un sălbatic, un african. Îmi plac bărbaţii ca dumneavoastră. (*Dispare după cortină*.) GUS (*cu frenezie*): *Atelie*! AMETISTOV (*apare brusc, becurile se aprind*): Pardon, pauză!

r… →. „>… CORTINA 70”. – … t”.
AMETISTOV

HERUVIM AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV
AMETISTOV
Actul al treilea
O zi cenuşie. Ametistov, *trist, stă lângă din salon*.
telefonul
(*sughiţe*): Fir-ar să fie! Ce s-a lipit de mine! *Pauză*.
Intră o b o 1 i-a n în o v, *plictisit*.
(*Sughiţând*.) Pardon!
Sună telefonul.
Heruvim, telefonul!

(*la telefon*): Ascult... na... te cheamă Gus! (*Iese*.) (*la telefon*): Tovarăşul Gus? Să trăiţi. Boris Semionovici. Cum staţi cu sănătatea?... Cum să nu, neapărat... Vă aşteptăm, vă aşteptăm... ore în şir! (*Sughiţe brusc*.) Pardon, mă pomeneşte cineva... cum? Secret, secret, vă aşteaptă o surpriză, Boris Semionovici. Am onoarea să vă salut. (*Sughiţe*.)

E nemaipomenit de vulgar acest Gus. nu găsiţi? Nu, nu găsesc. Un om care câştigă cinci sute de ruble pe lună nu poate fi vulgar. (*Sughiţe*.} Cine mă pomeneşte, aş vrea să ştiu? Cine draci) are nevoie de mine? M-da, îl respect pe Gus... B nu se târăşte pe jos prin Moscova, ca dumneavoastră.

Scuzaţi-mă, *monsieur* Ametistov, eu nu mă târăsc-eu merg.

De ce vă supăraţi? Ce om, zău aşa! Bine, merge (1 şi dumneavoastră, merge şi el, dar cu maşiar Dumneavoastră şedeţi într-o cameră, pardon pardon, poate expresia „şedeţi „e indecentă înalta societate, să zicem atunci „tronaţi”, iar A în şapte. Dumneavoastră într-o lună jgOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
OBOLIANINOV AMETISTOV
°BOLIANINOV

pardon, cântaţi la pian de o sută de ruble, iar Gus – de cinci mii. Dumneavoastră cântaţi, iar Gus dansează!

Fiindcă regimul ăsta a creat nişte condiţii în care un om cinstit nu poate trăi.

Pardon, pardon. Un om cinstit poate trăi în orice condiţii. Eu sunt un om cinstit şi uite că exist. Eu, tăticule, am venit la Moscova fără pantaloni, şi iată…

Iertaţi-mă, ce fel de tătic vă sunt eu? Da' nu mai fiţi aşa de supărăcios! Ce sunt fleacurile astea, între nobili! Iertaţi-mă, dar chiar sunteţi nobil? Frumoasă întrebare! Cum, dumneavoastră nu vedeţi?(*Sughiţe.*) A, drace… Ştiţi, n-am întâlnit niciodată numele dumneavoastră…

Şi ce dacă nu l-aţi întâlnit! E o familie foarte cunoscută în Penza. Ah, senior! Dacă aţi şti cât am suferit eu de pe urma bolşevicilor… eh, mi-au jefuit proprietatea, mi-au ars casa… în ce gubernie aveaţi moşie? Eu? La care dintre ele vă referiţi? La asta pe care au ars-o…

Ah, asta… Nici nu vreau să-mi mai amintesc, fiindcă mă doare… Coloane albe, parcă ieri ar fi fost… şapte coloane, una mai frumoasă decât cealaltă… Eh, ce să mai vorbim! Vite de rasă… Fabrică de cărămizi…

Mătuşa mea, Varvara Nikolaevna, avea o excelentă crescătorie de cai de rasă! Ce mătuşă, ce Varvară! Eu personal am avut o crescătorie, şi încă. ce crescătorie! De ce v-aţi întristat aşa, veniţi-vă în fire, nenică! Sunt deprimat!

Culmea este că şi eu sunt. De ce oare? Habar n-am! O presimţire… ceva… cărţile de joc sunt bune contra deprimării…

Nu-mi plac cărţile, îmi plac caii. Am avut un cal, Faraon.

O voce *cântă înăbuşit*: „Ele *îmi amintesc*…"

— Vezi nota de la p. 88.

AMETISTOV OBOLIANINOV

AMETISTOV

OBOLIANINOV AMETISTOV

OBOLIANINOV AMETISTOV

OBOLIANINOV AMETISTOV

OBOLIANINOV AMETISTOV

AMETISTOV

HERUVIM MANIUSKA

HERUVIM

MANIUSKA HERUVIM

MANIUSKA HERUVIM

Ce-mi mai plăcea să joc faraon!... haină roşie, mâneci galbene, brâu negru... mon...

...când se punea partenerul să îndoaie colţujM te treceau toate sudorile! Dar şi pe urmă, că îi tăiai din mers o carte, poc, poc! Cădea ca sece. rată!... De ce m-oi fi indispus? Eh! De ne-a* căra mai repede din Moscova! Da! Da! mai repede! Eu nu mai pot să trăit» aici!...

Nu te mai necăji, neică! încă trei luni – şi plecam la Nisa. Aţi fost la Nisa, conte? Am fost de multe ori.

Şi eu am fost, desigur, dar în frageda copilărie. Eee-eh!... mă ducea răposata mea mamă, veneau şi două guvernante, bona. Eu, ştiţi, fi zulufi... Ce credeţi, or fi existând trişori la Monte Carlo?

Nu ştiu... Ah, nu mai ştiu nimic... L-a apucat! Ce plantă exotică! Conte, colega! Până vine Zoecika, dăm o raită pe la „Bavaria"? Mă uluiţi pur şi simplu, cu aceste cuvinte. În berării e atât de murdar, o porcărie... înseamnă că n-aţi văzut racii pe care i-au ad «ieri la „Bavaria"! Fiecare rac e cât o... hai să nu vă mint – cât o ghitară! Heruvim!

Intră Heruvim.

Ascultă, dragă majordom de rasă galbenă, daci vine Zoia Denisovna, spune-i că eu şi contele ne-am dus puţin până la Galeriile Tretiakov. Ne târâm, tăticule? Nişte raci clasa-ntâi! (*Iese* dj *Obolianinov*.) Maniuska! Au plecat!

(*iese în fugă*, *îl sărută pe Heruvim*): Ce mi-o fi plăcut la tine. nu pot să pricep! Eşti galben ca o lămâie dar tot îmi placi! Voi chinezii sunteţi luterani?

Luterani, olecuţă, spălam lufe... asculta, Maniusk») e o deaba impoltanta. Culând plecam, Maniuska! Te iau la Sanhai. La Şanhai eu nu mă duc. Ba vii.

Ce-mi tot comanzi? Doar nu-ţi sunt nevastă? Io insol, Maniuska, la Sanhai.

MANIUSKA

HERUVIM MANIUSKA

HERUVIM

MANIUSKA HERUVIM

MANIUSKA HERUVIM

MANIUSKA

HERUVIM

MANIUSKA

HERUVIM
MANIUSKA HERUVIM
MANIUSKA HERUVIM
MANIUSKA
HERUVIM
— ÎNIUŞKA
°andzalin maniuska
°andzalin

Mai întâi să mă întrebi, dacă te iau eu. Ce, ţi-am semnat contract, şaşiule?

Poate viei să insoli cu Gandzolini?

Şi dacă l-aş vrea pe Gazolin? Sunt fată liberă...

ce-ţi holbezi ocheanele alea chinezeşti, nu mi-e frică de tine!

Gandzalin? >* – Hai lasă! Lasă! >-v. ad-” –.

(*devine fioros*): Gandzolini?

Ce ai? Ce-i cu tine?

(*o apucă pe Maniiişka de gât. scoate cuţitul*): Acum o să te tai. (*O strânge de gât pe Man\uşka.*) Spune, pupat Gandzolini?

Au, lasă-mi gâtul, îngeraşule... binecuvântează.

Doamne, pe roaba Maria...

Pupat? Pupat?

Heruvimaşule, cristalinule... nu l-am pupat... nu mă nenoroci că-s orfană... fie-ţi milă de tinereţea, mea...

(*îşi ascunde cuţitul*): insoli cu Gandzolini?”

Nu, nu, nu!... –” – *

Cu mine insoli?”

Nu... însor, însor. Ce-i asta tovarăşi?: / –»

Ţi-am făcut o telele în casatolie.

Frumoasă cerere! Ăsta da logodnic, cu cuţitaşul... Dar eşti un bandit, Heruvim!

Niu... niu sunt bandit, am. fost dist... toţi mă gonesc... voi să badze la închisoale pe chinez pentlu cocaină... Gandzolini mă tilaniza olecuţă...

spălam lufe toată noaptea... el lua banii, mie-mi dădea patluzeţi de copieiţi... am sufelit flig...

chinezul nu poate dă-i Moscova leţe... chinezul e sănătos să dăiască la Sanhai... ascultă Maniuska, plegăteşte-te acum, în culând plecam, m-am gândit să fac lost de mulţi galbeni...

Vai, Heruvim, la ce te-ai gândit? Mi-e frică pentru tine!

Soneria.

Şterge-o la bucătărie! (Deschizând *uşa*.) O.

Doamne sfinte!

Bine găsit, Maniuska!

Au! Pleacă, Gazolin…

Nu! De te să pleţi? Eu nu pleţi. Eşti singură.

Maniuska? Am venit să te ţel în căsătolie.

MANIUŞKA Pleacă Gazolin! GANDZALIN Nu, de te? Tu te mi-ai zis, ai? spuneai că iuuest]

L-ai minţit pe Gandzalini? MANIUŞKA De ce minţi? Nu ţi-am spus nimic. Uite, o chem pe

Zoia Denisovna… GANDZALIN Minţi. Nu acasă. Tu, Maniuska, minţi mulţi Te iubesc! MANIUŞKA Eşti cu cuţitul? Zi de la-nceput, că dacă eşti cu cuţitul…

GANDZALIN Sunt cu cuţitul. Să te ţel în casatolie.: <!

HERUVIM (*apare pe neaşteptate*): Ţineţele?;

GANDZALIN A-a-a! Uite-l'pe azutol! * Ah, tu… HERUVIM Tu du-te din apaltament, du-te! E casa mea asta

E a Zoikăi, a mea, al meu! /

MANIUŞKA Aoleu, ce-o să fie aici!

GANDZALIN A ta? Banditule! Ai luat casa?! Elai ca un elinei l-ai tu… am să-i fac o telele în casatolie la Maniuska!

HERUVIM Io făcut deza. E soţia mea. Mă iubeşte. GANDZALIN Ba nu! E soţia mea. La mine iubeşte! i MANIUŞKA Minte, Heruvimaşule, minte!…i

HERUVIM Pleacă din casa meu!

! GANDZALIN Pleacă tu! La miliţie povestesc tot, te tip chinez *l* eşti!"…

HERUVIM Miliţie… (*Mârâie*.):

Gandzalin mârâie.

MANIUŞKA Iepuraşilor, dragii mei! Numai să nu vă tăiaţi, diavolilor. HERUVIM A-a-a! (*Scoate pe neaşteptate cuţitul*, *se arunci asupra lui Gandzalin*.).

MANIUŞKA Ajutor! Ajutor! Ajutor!

…);… *Gandzalin sare în şifonierul cu oglinzi*, *închide după sineuşa*-ÎV;", *îi fi*; *Soneria*.

Ajutor! Azvârle cuţitul, drac împieliţat!

Soneria...

HERUVIM îl tai pe ulmă. (*Încuie dulapul, cheia şi-o pune în buzunar*. *Dispare*.)

Maniuska deschide uşa şi în antreu intră doi necunoscuţi *în civil*, amândoi *cu serviete*. PRIMUL NECUNOSCUT

Bună ziua tovarăşi! Nu la voi s-a strigat dup8 ajutor?”, lt

MANIUŞKA Doamne fereşte ce ajutor? Cântam şi eu... AL DOILEA NECUNOSCUT

A-a-a...

MANIUŞKA Dar dumneavoastră ce vreţi tovarăşi? PRIMUL NECUNOSCUT

Noi tovarăşă suntem comisia. Am venit să vedem atelierul.

MANIUŞKA Păi responsabila nu-i aici... astăzi nu-s cursuri... PRIMUL NECUNOSCUT

Dumneata cine eşti? MANIUŞKA Sunt elevă-manechină. AL DOILEA NECUNOSCUT

Atunci arată-ni-l dumneata. Ce rost are să venim de două ori.

MANIUŞKA Bine, poftiţi... PRIMUL NECUNOSCUT

Aici ce-i?

MANIUŞKA În camera asta se fac probele. PRIMUL NECUNOSCUT

Bună cameră. Şi cum se face, se probează pe astea? (*Arată manechinele*.) MANIUŞKA Păi cum, sigur, pe manechine... PRIMUL NECUNOSCUT

Şi elevele-manechine pentru ce sunt? MANIUŞKA Când se probează o rochie în mers, o îmbracă o elevă. PRIMUL NECUNOSCUT

Aha. AL DOILEA NECUNOSCUT

(*dă la o parte draperia. În spatele draperiei apare Heruvim cu un fier de călcat în mină*): Hm. Un chinez!

MANIUŞKA Ăsta vine de la spălătorie, calcă fustele... PRIMUL NECUNOSCUT Aha.

Heruvim scuipă pe fier, iese.

PRIMUL NECUNOSCUT

Bine, să mergem mai departe. (*Iese*. *urmat de*

Maniuska.) AL DOILEA NECUNOSCUT

(*rămas singur, scoate repede cheile, deschide un dulap, îl cercetează, îl închide, deschide altul, sare înapoi. În dulap, ghemuit, stă Gandzalin cu un cuţit în mână*.) Ia te uită... altul! Sst... Şezi?

GANDZALIN Sez. AL DOILEA NECUNOSCUT

(*în şoaptă*); Şi ce faci aici? GANDZALIN (*plângâreţ*): Eu olecuţă ascuns... să nu taie Helu.

vim-banditul... salvaţi-mă olecuţă... AL DOILEA NECUNOSCUT

Zi-i mai încet! Te salvăm, te salvăm, da' tu cineb eşti?

GANDZALIN Sunt Gandzalin, chinez cinstit. Am celut care lista în casatolia, ial el el a sa mg taie! El cală aici opiu, în casa asta. AL DOILEA NECUNOSCUT

Aha, aşa deci... marş afară din dulap. Du-teH secţia de miliţie şi aşteaptă-mă acolo. Dar a nu-ţi treacă prin ea<p s-o ştergi, că te *găsescsm* gaură de şarpe!

GANDZALIN Nu fug, numai să-l iei pe Heluvim, e un bandit! (*Sare din dulap, iese în antreu, dispare.*) *Al doilea necunoscut iese după Maniuşka şi Primul necunoscut*. Peste *câtva* timp *toţi* trei *se întorc*.

PRIMUL NECUNOSCUT

Păi atunci... Totul este minunat, luminos şi foarte clar. Atelierul este excelent organizat.

AL DOILEA NECUNOSCUT

Nimic de zis!

PRIMUL NECUNOSCUT

(*Către Maniuşka*): Ei, uite ce-i tovarăşă, transmite-i responsabilei că a fost comisia şi a găsit atelierul într-o ordine exemplară. O să vă trimitem şi o hârtie.

AL DOILEA NECUNOSCUT

Transmiteţi-i salutări.

Ies amândoi prin antreu. *Maniuşka închide uşa după ei*-HERUVIM (*apare ca o furtună, cu cuţitul în mină*): A-a, B plecat? Spui la miliţie? Las că-ţi alăt eu să nfl spui. (*Se repede la şifonier*.) MANIUŞKA Diavole! Ajutor! Ajutor! Ajutor! HERUVIM (*deschide dulapul şi încremeneşte*): Canalia! Cher avut!

CORTINA

Actul al patrulea

Noapte. *Salonul Zoiei luminat de lămpi cu abajur*. *În nişă arde un felinar chinezesc*. *Heruvim, în costumul său exotic, stă în nişă – seamănă cu o mică zeitate*. *Dincolo de uşi se aud două ghitare şi câteva voci care intonează uşor*: „*Eh raz, eşcio raz*!...” *Manechinele zâmbesc, nu-ţi dai seama dacă sunt vii sau neînsufleţite*. *Multe flori în vaze*.

AMETISTOV (*apare în uşă*): Heruvim! Şampanie! HERUVIM

Acuşica! (*Iese*. *Peste câtva timp se întoarce şi se aşază din nou în nişă*.)

Sunetele de ghitară *sunt* înlocuite *de* un *foxtrot* cântal *la pian*. *Din uşă apare* Corp de Mort, *se uită în jur cu tristeţe*, *se îndreaptă spre Heruvim*.

CORP DE MORT

Permiteţi-mi să vă invit, madam! HERUVIM Nu madama sunt…

CORP DE MORT

Ce dracu'!… (*Se apropie de unul din manechine*.) Un tur, madam… Nu doriţi? Cum vreţi… N-aveţi decât să zâmbiţi. Numai vedeţi să nu plângeţi mai târziu… (*Se apropie de al doilea manechin*.) Madam… (*Cuprinde manechinul de după talie*, *dansează cu el*.) în viaţa mea n-am îmbrăţişat o asemenea talie… (*Se uită mai bine la manechin*, *îl respinge*, *plânge amarnic*.)

AMETISTOV (*iniia valvârtej*): Ivan Vasiiievici! Pardon, pardon… de ce v-aţi întristat? Ce vă lipseşte în viaţă?

C°RP DE MORT

Ticăâosule! Tu! AMETISTOV Ivan Vasiiievici, vă dau nişte picături de amoniac.

L° DE MORT

Altă jignire!… Toată lumea şampanie, iar eu… amoniac.

AMETISTOV Ivan Vasilievici, dragul meu…

l) *i timpul acestei scene se deschide uşa din fundul* şi în *dormitorul Zoiei*, *luminat discret*, apare *fără*: *gornot P* O r t ti p ei a, *se ascunde după o draperib şi priveşti cele ce se întâmplă*. *Pe uşă intră Robber*.

ROBBER Ivan Vasilievici, ce-i cu tine? CORP DE MORT

Ai auzit cu ce vor să mă trateze? Cu amoniac! MĂRIA NIKIFOROVNA

(*apare în salon*): Ivan Vasilievici, dragul meuH CORP DE MORT

Lăsaţi-mă cu toţii în pace!…

În salon intră Z o i a.

ROBBER Zoia Denisovna, primiţi scuzele mele şi ale lui

Ivan Vasilievici.

ZOIA Astea-s fleacuri. Se mai întâmplă. AMETISTOV Acţionaţi, luaţi-l la dans.

Maria Nikiforovna II *trage după ea pe Corp de Mort*, *caft plânge*. *Ies prin uşa dublă*, *după ei* – *Ametistov*. ROBBER Zoia Denisovna, serata dumneavoastră e splendidă! Da, apropo, să nu uit pe urmă, ia

despărţire... cât vă datorez? ZOIA Organizăm aceste seri prin contribuţie... două sute de ruble.

ROBBER Am înţeles... Am să plătesc şi pentru Ivan Vasilievici. Deci, două sute şi cu două sute... ZOIA Patru sute... ROBBER Am înţeles... (*îi înmânează banii*.) Mersi. Zoia

Denisovna, un tur? ZOIA A nu, eu nu dansez. ROBBER Vai, Zoia Denisovna, dar de ce? (*Iese*.)

Deodată Heruvim se foieşte neliniştit, se uită spre antreu. *Acolo apare Maniuşka, face semne*. *Zoia dă din capj-k pe* uşă *intră, fără zgomot*. Alia Vadim o vD a. *j-m în palton* şi *vualetă*.

ZOIA (*în şoaptă*): Bună seara Allocika! (*Către şka*.) Du-o pe Alia Vadimovna la tine în ră şi îmbrac-o în toaleta ei. *Maniuşka şi Alia ies prin dormitor*. *Heruvim dispare / zgomot*. P o *v* 111 p ei a *dă* la o parte *draperia* şi *invU*

ZOIA (*tresare uimită, se dă un pas înapoi*): Ce jnseanoj asta, Portupeia? Cum ai ajuns aici?

PORTUPEIA (*În şoaptă*): Prin intrarea din dos. Am cheile de la toate apartamentele. Halal atelier, Zoia Denisovna! Acum totul mi-e clar! ZOIA (*îi dă bani*): Dispari şi niciun cuvânt! Când pleacă toţi, să vii iar!

PORTUPEIA Zoia Denisovna. mai cu atenţie... ZOIA Du-te...

Portupeia iese prin dormitor, *Zoia după el*. *Se aude un foxtrot stins în spatele uşilor*. *Prin uşa dublă* intră Gus.

E posomorât.

GUS Gus, eşti beat!... E de nedescris cât eşti de beat la ora asta, directore comercial al metalelor greu fuzibile... Numai tu ştii de ce eşti beat... Dar n-o va afla nimeni, fiindcă eşti mândru!... În jurul tău se învârt femei care încearcă să-l distreze pe director, dar tu nu eşti vesel... Sufletul tău e posomorât... (*Către manechin*.) Ah, manechinule! Zoia *a apărut fără zgomot în dormitor*.

Numai ţie, manechin tăcut, îţi voi dezvălui marea mea taină: sunt... ZOIA îndrăgostit!

GUS A, Zoika. Ai tras cu urechea? Păi atunci... Zoia! Şarpele mi-a încolăcit inima... Ah, Zoia, îmi dau seama că-i o otreapă... însă m-a învins. ZOIA Crezi oare că merită să te chinui, dragă Gus! Vei găsi alta!

GUS O nu, niciodată! Dar nu contează, Zoia, arată-mi pe cineva, s-o uit măcar pentru o clipă, s-o gonesc din inima mea... Zoia, ea nu mă iubeşte. ZOIA O, dragul meu Gus, vechiul meu prieten, aşteaptă câteva

minute şi o vei vedea pe femeia care te va face să uiţi totul pe lumea asta! Şi va fi a ta, fiindcă ce femeie îţi rezistă ţie, Gus? GUS Mulţumesc, Zoika, pentru cuvintele tale cele bune!

Intră Obolianinov *şi* Ametistov, amândoi *în frac*.

GUS Vreau să te răsplătesc. Cât îţi datorez? ZOIA Gus, de la tine nu vreau să iau bani.

GUS Tu nu vrei să iei, dar eu vreau să dau. Ia cinci sute de ruble. ZOIA Mersi.

AMETISTOV

GUS

OBOLIANINOV

GUS AMETISTOV

AMETISTOV

TOŢI

GUS

ALLA

GUS

ALLA GUS

ALLA

GUS

ROBBER GUS

CORP DE MORT

GUS (*către Ametistov*): A-a! Administratorul!

organizat acest rai pentru odihna sufletelor”]

nu te! Primeşte!

Danke zer…]

(*către Obolianinov*): Conte! Cântaţi grozav pian! Vă rog! (*îi dă bani*.)

Mersi. Când se vor schimba timpurile vă voi trj.

mite secundanţii mei.

Le dau! Le dau şi lor!

Bravo! Boris Semionovici! Boris Semionovici atenţie! Schimbare de decor! Acum vom lansa, nouă toaletă! Lumina! (*Se stinge lamina*.)

Tot apartamentul rămâne câteva clipe în întuneric, aprf lămpile se aprind răspândind o lumină difuză. În salon stau pe scaune Zoia, G li's, Robber, Corp de Mort, Maria Nikiforovna, Lizanka şi *madam* Ivanova. Obolianinov *e la pian. Lângă draperia care acoperă nişa, apare* Ametistov

Atenţie! Toaleta mov! A fost prezentată în aces1 sezon la Paris! Preţul – şase mii de franci: *Atelie*!

Obolianinov începe să cânte un vals. Pe scenă Alia *st mişcă* în *ritmul muzicii. Ţi*

Bravo!!! *H*

Ce-i asta?”;

Ah, dumneata? Cum ai nimerit aici?!,.l

Ei poftim, ce părere aveţi? Ea mă întreabă cum am nimerit aici! Când, de fapt, eu ar trebui s-t1 întreb pe ea cum de a nimerit aici? M-am angajat ca manechin. *1* Manechin! Femeia pe care o iubesc eu! Femei» şi cu care vreau să mă-nsor, lăsându-mi nevasta şi *l* pe cei doi micuţi, se face manechin! Ştii tu dar & a nenorocito, unde ai nimerit? într-un atelier.

Păi da, de scris, se scrie atelier, dar ele pronunţ8

se pronunţă casă de toleranţă!

Cum, cum?

Aţi mai văzut, dragi tovarăşi, asemenea ateii

Toaletele se prezintă noaptea, şi cu muzică!

Aşa e!... Pe ce bază se dă muzica! Fiţi amaflH

AJIETISTOV Pardon, pardon...

ZOIA Aha, acum am înţeles! (*O imită pe Alia*.) „De când mi-a murit soţul, Zoia Denisovna, n-am pe nimeni...”. Ah, prefăcut-o, mofturoaso! Şi doar te-am întrebat, te-am prevenit! Mulţumesc, Alloci-ka, pentru scandal! GUS Zoia Denisovna, mi-aţi prezentat ca manechin chiar pe logodnica mea. ALLA Nu-ţi sunt logodnică!

GUS Între noi fie vorba, mi-e amantă! CORP DE MORT I

Slavă Domnului, s-a mai înveselit atmosfera... OBOLIANINOV Vă rog să nu jigniţi o femeie! GUS Lasă-mă, pianistule!

ZOIA Domnilor, aici e o mică neînţelegere, care se va clarifica imediat. Vă rog, domnilor, să poftiţi în salon... Ametistov, fii bun, te rog!

AMETISTOV Pardon, pardon, vă rog, domnilor, vă rog! Un foxtrot general, grandios! Iar aici – o mică discuţie intimă... Asemenea întâmplări sunt frecvente în înalta societate... Ivan Vasilievici! Lizanka, luaţi măsuri!

Femeile îi conduc pe bărbaţi spre uşa dublă, după ele ies Ametistov şi Obolianinov. Zoia rămâne în nişă şi ascultă discuţia.

GUS Tu – la atelier?

ALLA Dar dumneata cum ai ajuns în acest atelier? GUS Eu? Eu sunt bărbat! Eu umblu în pantaloni! Şi nu într-o rochie crăpată pân' la brâu! Vin aici pentru că mi-ai supt tot sângele. Dar tu? Tu – de ce? ALLA Eu pentru bani.

GUS De ce îţi trebuie bani? ALLA Vreau să plec în străinătate. GUS Pentru asta nu-ţi dau. Iar străinătatea asta blestemată!

ALLA întocmai. Aşa că m-am gândit să iau de aici. GUS Tu ai avut totul la Moscova, până şi lapte de pasăre! Te-am cerut de şapte ori în căsătorie! în străinătate… La Paris toţi sunt disperaţi că nu mai soseşti odată. Preşedintele e de-a dreptul neliniştit: de ce nu vine odată Alia Vadimovna! ALLA Da, e neliniştit, dar nu preşedintele, ci logodnicul meu!

GUS ALLA

GUS ALLA

GUS

ALLA

GUS

ALLA

GUS

ALLA

GUS

ALLA

ZOIA

AMET ISTOV

GUS AMET ISTOV

ALLA

ZOIA

GUS ALLA

GUS

ZOIA

AMETISTOV

GUS

Cine? Logodnicul? Logodnicul? Păi, ştii ceva?

ai un logodnic, eşti… eşti… o otreapă!

Nu-ţi îngădui să mă insulţi. Am ascuns ac.

lucru, e adevărat. Dar nu mi-am închipuit

O clipă că o să te îndrăgosteşti de mine! Am vrţ să-ţi iau banii şi s-o şterg în străinătate!…

Ia-i pe toţi, dar ram îi aici!

Nu, pentru nimic în lume!

A-a, da!... Acum, când porţi inelele mele, pentru nimic în lume!... Uită-te la degetele tale!

(*îşi smulge inelele, le aruncă pe jos*): Poftim

Poftim!

Dă-le dracului de inele! Răspunde, vii cu miiu sau nu?

Nu, nu vin.

Număr până la trei. Unu! Doi!... Număr până lt zece!

Lasă asta, Boris Semionovici, nu mai număra că tot nu vin. Nu te iubesc.

Dezmăţato!

Cum îţi per...

(*în nişă*): Uf, proastă afurisită!

(*apare pe neaşteptate*): Pardon, pardon, Bori;

Semionovici!

Afară!

Pardon, pardon, Boris Semionovici!... Alia Vădi movna, poftiţi, trebuie să vă odihniţi... se va linişti...

(*plecând*): Zoia Denisovna, îmi pare foarte rău că am fost cauza scandalului... Toaleta am să v-<!

Înapoiez...

Ţi-o dăruiesc pentru prostie, făptură idioată!

Stai! Unde pleci! în străinătate?

De-ar fi să crăp şi tot fug!

Ametistov îi pune Altei pe umeri un palton şi ea

N-am să te las s-o faci. Linişteşte-l, linişteşte-l.

Bine, lasă că-l linişte eu. Du-te la musd *Zoia iese*, închizând *uşa*.

(*în gol*): Ai să vinzi lucruri în piaţa Smolet. să ajungi în spital! Atunci aş vrea să te vă<L toaleta ta mov... (*Cade îndurerat pe* covorj

Boris Semionovici, covoraşul e murdar!... Lăsaţi că se aranjează toate. Doar n-o fi singura din lume! mai daţi-o-ncolo! Nici măcar nu-i frumoasă, i *antr nu sua*, aşa, *ordiner*. GUS Pleacă, sunt îndurerat...

OIETISTOV Foarte bine! Eu zic să suferiţi puţin... Uitaţi nişte lichioraş şi ţigări... (*dispare.*)

Din culise *se* aude *un foxtrot*.

GUS (*îndurerat*): Gus e îndurerat... De ce eşti îndurerat,

sărmane? Fiindcă ceea ce ţi s-a întâmplat e ireparabil… Ah, nefericitul de mine! Am obţinut tot ce se poate obţine, dar dragostea veninoasă m-a răpus şi iată-mă pe covor. Şi unde? într-un bordel!… Alia! întoarce-te! (*Cu voce tare*.) Alia! întoarce-te!

AMETISTOV (*intrând*): încetişor, Boris Semionovici, că vă aude proletariatul de jos. (*Dispare, închizând uşa*.) Heruvim apare *fără zgomot şi se* apropie *de Gus*.

GUS Pleacă, sunt îndurerat… HERUVIM De te eşti îndulelat olecuţă?

GUS Nu vreau să văd nicio faţă omenească, numai tu îmi eşti simpatic… Heruvim, chinezuţule… Mă sfâşie tristeţea şi de aceea mă aflu pe covor… HERUVIM Tli steţe… Şi eii sunt întlistat…

GUS Ah, chinezule! De ce să fii trist? Tu ai totul înainte…

HERUVIM Madama minţit? Toate madamele rele olecuţă… Ei şi te! Alta madama iei… Multe madame Moscova…

GUS Nu pot lua altă madamă! HERUVIM N-ai bani?

GUS Ah, dragă chinezule! Se poate să nu fac eu rost de bani? Un singur lucru nu poate inventa capul meu: cum să transformi banii în dragoste! Uite! (*Aruncă din buzunar pachete groase de ruble*). Azi-dimineaţă am primit cinci mii! Iar acum – o lovitură care m-a doborât! Şi iată-mă zăcând la drumul mare, şi oricine vrea n-are decât să-l scuipe pe Gus cel învins, cum scuip eu pe bani! HERUVIM Scuipi pe bani? Calaghios! Tu bani ai, madama n-ai!… Eu am madama, dar banii unde-s? Lasă să mângâi banii…

GUS HERUVIM

MANIUŞKA HERUVIM

MANIUŞKA HERUVIM

MANIUŞKA HERUVIM

MANIUŞKA

AMETISTOV

belea

Mângâie-i…

Ah, bănuţi, bănuţi diadzi… (*Brusc îl înjung*

Gus sub omoplat cu un cuţit finlandez. *Gus se şteşte fără să scoată un sunet*.) Banii… şi ţel cald! (*Ascunde banii şi-i smulge lui Gus* c-B

cu lanţ, inelele de pe degete, şterge cuţitul de sacoul lui Gus, îl ridică, îl aşază în fotoliu, micşorează lumina şi cheamă în şoaptă.) Maniuska!

(*apare în uşă*): Ce vrei?

Sst... Acum fudzim Sanhai... gară...

Ce-ai făcut, diavole?

Am tăiat pe Gus...

A... Diavole!... Diavole!...

Vedzi ca tai şi pe tine acum! Şi se lasă cu male.

Doamne! Doamne! (*Dispare împreună cu Heruvim*.)

(*a intrat încetişor*): Boris Semionovki, ani venit numai pentru un moment, să văd ce faceţi... Ei, cum vă mai simţiţi? Vai. ce v-aţi mai tulburat! Toată mânuţa vă e rece... (*Se uită mai bine*.) Cum? Javra râioasă! Banditul! Ne-a băgat doliu-n casă! Asta, cetăţeni, nu era prevăzut în program! Şi acum ce-i de făcut? Am păţit-o. Ăsta-i finalul! Heruvim! Da... păi sigur, l-a jefuit şi a şters-o... A! Şi eu ce idiot sunt! Poftim Nisa! Poftim străinătate! (*Pauză*. *Mecanic*.) „Era seară, stelele străluceau...” Ce stau? Tuleo! (*îşi scoate fracul*, *cravata*, *intră în fugă în dormitorul Zoikăi*, *if dintr-un sertar al biroului nişte hârtii şi nişte bani*, *ascunde totul în buzunar*, *scoate de sub pat un geamantănaş vechi şi din el un trenci*, *îl îmbracă*, *îşi pune o şapcă*.) Geamantan iubit, tovarăş credincios, iată-ne din nou împreună. Dar încotro s-o iau acum? Spuneţi-mi, tovarăşi, încotro s-o şterg? Ah, soartă, soarta mea zbuciumată!... Ah; steaua mea! Adio, Zoia, iartă-mă! N-aveam de ales! Adio, casa Zoikăi! (*Dispare cu geamantanul*)

Pauză.

Uşa spre dormitor se deschide încetişor, intră PrimUJ

necunoscut fi Al doilea necunoscut.

Iar după ei, *încă doi necunoscuţi*.

ZOIA (apare *n salon*): Boris Semionovici, sunteţi singur? Dar unde-i Ametistov? (*Se uită mai bine*.ţ

O, Doamne, Doamne! Suntem distruşi! O, Doamne! (*încetişor*, *spre uşa dublă*): Pavel Feodorovici! *Intră* Oboli著ninov.

ZOIA Pavlik, s-a întâmplat o nenoroc; re! Uită-te! (*îl arată* pe *Gus*.) OBOLIANINOV (*se uită cu atenţie*): Ce-i?

ZOIA Nenorocire, Pavlik! Chinezul! El şi cu Ametistov!

Să fugim, Pavlik, să fugim imediat! OBOLIANINOV Cum să fugim?

ZOIA Pavlik, vino-ţi în fire, înţelege odată, în apartament s-a comis o crimă! Ce să mai... Da, banii sunt în dormitor! Să fugim... PRIMUL NECUNOSCUT

(*ieşind*): Staţi liniştită, cetăţeano, nu aveţi cum să fugiţi.
ZOIA Cine sunteţi? PRIMUL NECUNOSCUT
Linişte, cetăţeano, avem mandate. OBOLIANINOV Zoia, ce se petrece în casă?
ZOIA Ah, înţeleg! Pavlik, ăsta-i sfârşitul! Fii bărbat.
Aveţi în vedere, nu suntem vinovaţi! AL DOILEA NECUNOSCUT
Acolo cine dansează?
ZOIA Musafirii mei. Ţineţi cont, nu suntem complici la crimă. Chinezul şi cu Ametistov au făcut-o.
PRIMUL NECUNOSCUT
Calm, cetăţeano, calm. (*Se duce la uşa dublă, o deschide*.) Actele dumneavoastră, cetăţeni!
Întuneric.
Se face lumină. Primul necunoscut *stă la o măsuţă*, al doilea necunoscut *cercetează camera*, al treilea necunoscut *stă la uşă şi fumează*, *Din uşa care dă în dormitor apare încetişor* Portupeia, *intră în salon*, *e mirat*.
PRIMUL NECUNOSCUT
Ce doriţi, cetăţene?
PORTUPEIA Ciudată întrebare. Eu ar trebui să vă întreb ce căutaţi aici, în apartamentul ăsta? Sunt reprezentantul comitetului de bloc.
PRIMUL NECUNOSCUT
A-a-a, ne pare bine. PORTUPEIA O caut pe Zoia Denisovna.
AL DOILEA NECUNOSCUT
Imediat. (*Iese*, apoi *se* întoarce *cu* Zoia *şi*} *Obolianinov*. *Amândoi sunt palizi*, *tăcuţi*, *Zoia îl ţine de braţ pe Obolianinov*.)
Portupeia e *uluit*.
AL DOILEA NECUNOSCUT
Ei, ce voiai să-i spui Zoiei Denisovna? PORTUPEIA (*simţind că ceva nu-i în ordine*): Dar dumneavoastră cine sunteţi? PRIMUL NECUNOSCUT
Pe Gus l-ai cunoscut? PORTUPEIA Cum să nu, stă la noi în bloc. AL DOILEA NECUNOSCUT
A stat.
PORTUPEIA (*tresare*): Tovarăşi, de mult am observat că apartamentul ăsta e dubios… Mâine voiam să vă anunţ…
ZOIA Canalie! I-am dat bani! Are şi acuma banii men în buzunar!

Portupeia încearcă să înghită o bancnotă.

AL DOILEA NECUNOSCUT

(*luându-i bancnota*): Doar n-oi fi debil mintal să mesteci bani?

PRIMUL NECUNOSCUT

Sub nasul tău este tăiat Gus, iar tu înghiţi bane-ţi note!

PORTUPEIA (*cade în genunchi*): Tovarăşi, sunt un om cu o conştiinţă slab dezvoltată. (*Cu patos*.) Tovarăşi, având în vedere obscurantismul, moştenire a regimului ţarist, vă rog să consideraţi condamnarea, mea convenţională!... Nici eu nu mai ştiu ce toţi spun...

PRIMUL NECUNOSCUT

Hai, gata, scoală-te. (Către *Zoia*.) Puneţi-vă”! haina, madam, e timpul să mergem. *Portupeia plânge în hohote*.

PRIMUL NECUNOSCUT

Nu plânge, că doar plecaţi împreună. ZOIA (*arătând spre Oboliartinov*): Aveţi în vedere soţul meu e bolnav! Vă rog să nu-l supăraţi... PRIMUL NECUNOSCUT

Lăsaţi că-l internăm noi...

ZOIA Adio, adio căsuţa mea!... OBOLIANINOV Mi se tulbură mintea... Smoking... sânge... (*Către al doilea necunoscut*): Iertaţi-mă, vă rog, aş vrea să vă întreb de ce sunteţi în smokinguri? AL DOILEA NECUNOSCUT

Voiam să venim la dumneavoastră ca musafiri. OBOLIANINOV Nu vă supăraţi, dar smokingul nu merge în niciun caz cu ghete galbene. AL DOILEA NECUNOSCUT

(*către primul necunoscut*): Nu ţi-am spus eu!

CORTINA

SFÂRŞIT